

செந்தமிழ்நூல்கள்

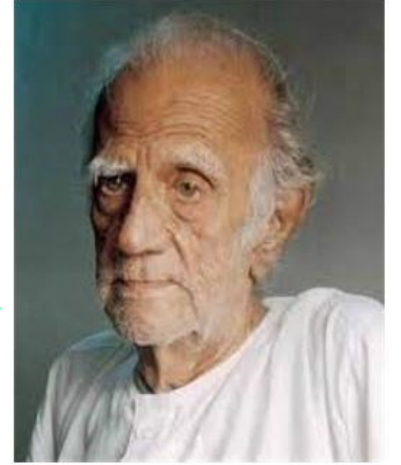
108

ISBN:978-81-687469-3-0

பகுப்பும் தொகுப்பும்
முனைவர் சு இராமலிங்கம்

வா ச இராமலிங்கம்

NSR 100 Educational Trust

[An ISO 9001 - 2015 Certified]

AD-13, 5th Street, Anna Nagar West, Chennai - 600 040

www.nasubbureddiar100.in

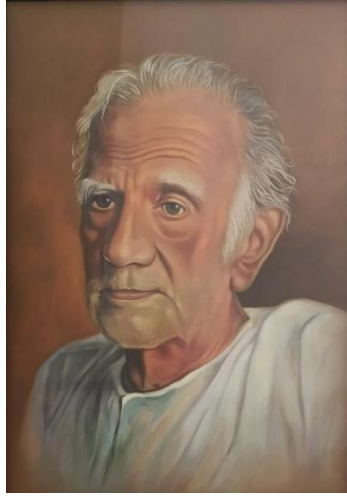
அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம் ANNA CENTENARY LIBRARY

DIRECTORATE OF PUBLIC LIBRARIES SCHOOL EDUCATION DEPARTMENT

https://www.annacentenarylibrary.org/pages/view/105.%20%E0%AE%B2%E0%AE%BE.%E0%AE%9A.%E0%AE%B0%E0%AE%BE%E0%AE%AE%E0%AE%BE%E0%AE%AE%E0%AE%BF%E0%AE%B0%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AE%AE%E0%AF%8D_1916

செந்தமிழ்சிற்பிகள் லா.ச.ராமாமிர்தம் (1916 - 2007)

அறிமுகம்

லா. ச. ராமாமிர்தம் (அக்டோபர் 30, 1916 - அக்டோபர் 30, 2007)
லா.ச.ரா என்று அழைக்கப்பட்ட லா. ச. ராமாமிர்தம் 1916ஆம் ஆண்டு கர்நாடக மாநிலம், பெங்களுரில் பிறந்தவர். இவருடைய தந்தை சப்தரிஷி, தாய் ஸ்ரீமதி. தமிழ் எழுத்தாளர். இவருடைய முன்னோர்கள் திருச்சி மாவட்டத்தை சேர்ந்த லால்குடியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதால் தன்னுடைய பெயரை லால்குடி சப்தரிஷி ராமாமிர்தம் என்பதன் சுருக்கமாக ல.ச.ரா என்ற பெயரில் எழுதிவந்தார். 200க்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள், 6 நாவல்கள், 2 வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்கள் உள்பட பல நூல்களை லா.ச.ரா எழுதியுள்ளார். இவர் மணிக்கொடி காலத்திலிருந்தே எழுதி வந்தவர். இவர், தனது 92வது பிறந்த நாளில் இறந்தார்.

லா.ச.ரா.வின் முதல் கதை 18வது வயதில் வெளியானது. தொடக்கத்தில் சிறுகதைகள் மட்டுமே எழுதிவந்த லா. ச. ராவை தன்னுடைய 50-வது வயதில் சென்னை வாசகர் வட்டம் "புத்ர" என்ற புதினத்தை எழுத வைத்தது.

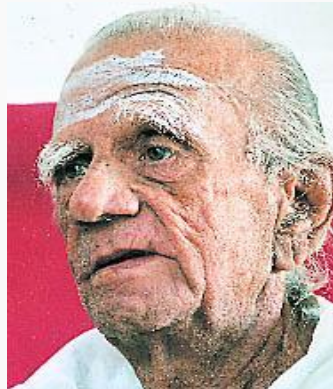
இவருக்கு 1989-ல் சாகித்திய அகாதமி விருது பெற்றுத் தந்த சுயசரிதை சிந்தாந்தி தினமணி கதிரில் தொடராக வந்தது.

லா.ச.ரா.வின் படைப்புகள் பல இந்திய, அயல்நாட்டு மொழிகள் பலவற்றில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுப் பல இலக்கியத் தொகுப்புகளில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. குறிப்பாக சிகாகோ பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்ட "மஹஃபில்", பெங்குவின் நிறுவனத்தார் வெளியிட்ட "நியூ ரைட்டிங் இன் இந்தியா" செக் மொழியில் இவரை மொழியாக்கம் செய்த கமீல் ஜீவலபில் என்ற தமிழ் ஆய்வாளர் சுதந்திர இந்தியாவின் முக்கிய எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக லா.ச.ரா.வைக் கருதினார்.

இவருடைய "பாற்கடல்" என்ற படைப்பைத் தலையாயதாகக் கூறுவார்கள். இவருடைய "புத்ர" மற்றும் "அபிதா" போன்ற புதினங்கள் மொழிநடையால் தனித்துச் சிறந்து விளங்கும் கட்டுரை நூல் ஆகும். "சிந்தாந்தி" இவருடைய இயல்பான குறியீட்டு நடையில் பிரமிக்கத்தக்க விதத்தில் எழுதப்பட்டது.

(☺)(☺) 🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈🌈 (☺)(☺)

லா. ச. ரா

பிறப்பு	லால்குடி சப்தரிஷி ராமாமிர்தம் 30 அக்டோபர் 1916 பெங்களுர்
இறப்பு	அக்டோபர் 30, 2007 (அகவை 91) சென்னை , தமிழ்நாடு
தேசியம்	இந்தியர்
அறியப்படுவது	எழுத்தாளர்
விருதுகள்	சாகித்திய அகாதமி விருது (1989)

அவரது நூல்கள்

<https://www.commonfolks.in/books/lr-ramamirudam>

இலக்கிய வாழ்க்கை

லா.ச.ரா

தொடக்கம்

லா.ச.ரா வின் தாத்தா தமிழ்ப் பண்டிதர், நோட்டுப் புத்தகங்களில் பாடல்களாக எழுதிக் குவித்து வைத்திருந்தார். அவை 'பெருந்திரு' என்கின்ற லால்குடியில் உறையும் உமை அம்மனின் மீது புனையப் பட்டவை. அதை ஒரு இடையறாத தியானமாக, அன்றாட வழிபாடாக அவர் செய்து வந்தார். லா.ச.ராமாமிர்தம் தன் முன்னுதாரணமாக கொண்டது அந்த முறையைத்தான் என குறிப்பிடுகிறார்.

லா.ச.ராமாமிர்தம் தன் பதினாறு வயதிலேயே எழுத ஆரம்பித்து விட்டதாக குமுதம் ஜங்ஷன் இதழில் வெளியான நேர்காணலில் நினைவு கூர்ந்திருக்கிறார். லா.ரா.சப்தரிஷி அவர் எழுதிய லா.ச.ரா பற்றிய நூலில் லா.ச.ரா எழுதிய முதல் படைப்பு 18 வயதில் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய 'Babuji' என்னும் கதை என்று

குறிப்பிடுகிறார். மதம்பிடித்த யானை பற்றிய கதை அது. இறுதிப்படைப்பு 'Boyfriend'.

தி.ஜ. ரங்கநாதன் (தி.ஜ.ர), லா.ச.ராவின் இலக்கிய வழிகாட்டியாக மணிக்கொடி தமிழ் இலக்கிய ஆளுமைகளின் அறிமுகத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். மணிக்கொடி எழுத்தாளர்கள் ஒவ்வொரு நாள் மாலையும் மெரினா கடற்கரையில் கூடி நடத்தும் இலக்கிய விவாதங்களில் ஆர்வமாக பங்கேற்ற லா.ச.ரா, இந்த விவாதங்கள் ஒரு இலக்கியப் பயிலரங்கம் போல இருந்ததாகவும், அது உலக இலக்கியத்தை தனக்கு அறிமுகம் செய்ததாகவும் கூறுகிறார்.

நாவல்கள்

லா.ச.ரா தொடக்கத்தில் சிறுகதைகள் மட்டுமே எழுதிவந்தார். 1966-ல் தனது 50-வது வயதில் 'புத்ர' என்னும் தனது முதல் நாவலை எழுதினார். வாசகர் வட்ட வெளியீடாக அந்நாவல் பிரசுரிக்கப்பட்டது . 1970-ல் அபிதா என்னும் நாவலை லா.ச.ரா எழுதினார்.

சுயசரிதைகள்

லா.ச.ரா 'பாற்கடல்', 'சிந்தா நதி' என்னும் இரண்டு தன் வரலாற்றுக் குறிப்புகளை நினைவோட்ட முறையில் எழுதினார். இவை தினமணிக் கதிர் இதழில் வெளிவந்தன. லா.ச.ராவுக்கு 1989-ல் சாகித்திய அகாதெமி விருது பெற்றுத் தந்த சுயசரிதை சிந்தாநதி தினமணிக் கதிரில் தொடராக வந்தது.

நடை

தொடக்க காலக் கதைகளில் இருந்தே லா.ச.ராமாமிர்தம் தனக்கென ஒரு நடையை உருவாக்கி கொண்டார். உச்சாடனத்தன்மை கொண்டதும், இசையோட்டம் ஊடாடுவதும், சொல்விளையாட்டுக்களும் படிமங்களும் பயின்றுவருவதுமான நடை அது. லா.ச.ரா கதைகள், நாவல்கள், கட்டுரைகள் அனைத்திலும் அந்த நடையே உள்ளது மாயத்தன்மையும் உளமயக்கும் கொண்ட கூறுமுறை அவருடையது. 'கண்ணாடியில் பிம்பம் விழும் சத்தம்

எனக்கு கேட்கிறதே, உனக்கு கேட்கிறதோடி?" என்னும் அவருடைய வரி லா.ச.ரா நடைக்கான உதாரணம்.

மொழியாக்கங்கள்

லா.ச.ரா.வின் படைப்புகள் பல இந்திய, அயல்நாட்டு மொழிகள் பலவற்றில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுப் பல இலக்கியத் தொகுப்புகளில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. சிகாகோ பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்ட பெருந்தொகை, பெங்குவின் நிறுவனத்தார் வெளியிட்ட 'நியூ ரைட்டிங் இன் இந்தியா' ஆகியவற்றில் லா.ச.ரா இடம்பெற்றுள்ளார். செக் மொழியில் இவரை மொழியாக்கம் செய்த கமீல் ஸ்வலபில் என்ற தமிழ் ஆய்வாளர் சுதந்திர இந்தியாவின் முக்கியமான எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக லா.ச.ரா.வைக் கூறுகிறார்

எழுத்துமுறை

லா.ச.ரா தன் எழுத்துமுறை பற்றி இவ்வாறு சொல்கிறார் " எத்தனை விதங்களில் எழுதினாலும், நான் என் பிறவியுடன் கொண்டு வந்திருக்கும் என் கதைதான், உலகில் - அது உள் உலகமோ வெளியுலகமோ, அதில் நடக்கும் அத்தனையிலும், அத்தனையாவும் எனக்குக்கிட்டுவது என் நோக்குத்தான். ஆகையால் நான் எனக்காக வாழ்ந்தாலும் சரி, யாருக்காக அழுதாலும் சரி, அப்படி என் நோக்கில் நான்தான் இயங்குகிறேன், என் நோக்கில் நான் காண்பவர் காணாதவர் எல்லோரும் என் கதையுடன் பிணைக்கப்பட்டவரே. என் கதையின் பாத்திரங்களால், அவர்கள் ப்ரவேசங்களில் அவர்களை அடையாளம் கண்டு கொள்ளும் வேளைகளில் தான், நெடுநாளைய பிரிவின் பின் சந்திக்கும் பரபரப்பு, பரிமளம், ஜபமாலையின் நெருடலின் ஒவ்வொரு மணியும் தன் முறை வந்ததும், தான் தனி மணி என அதன்மேல் உருவேறிய நாமத்தின் தன் பிரக்ஞையை அடையும் புது விழிப்பு." (கங்கா - முன்னுரை)

விருதுகள்

1989 சாகித்ய அகாதமி

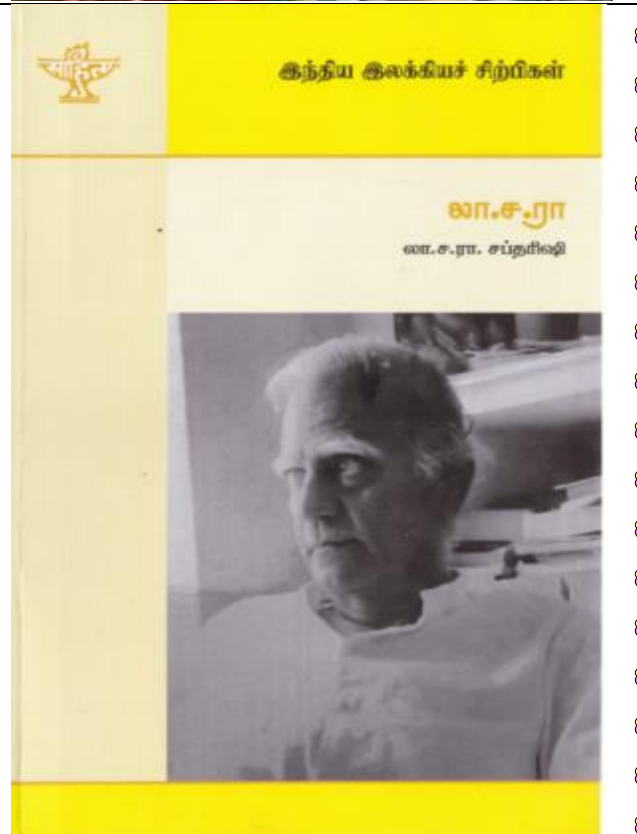
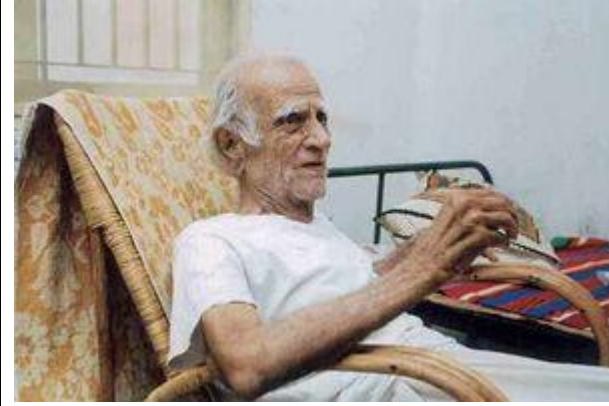
1991 அக்னி அக்ஷரா விருது

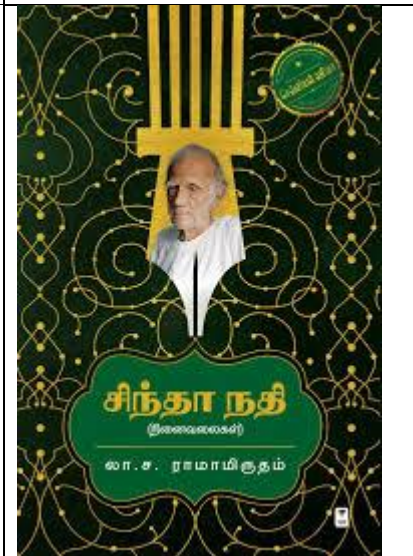
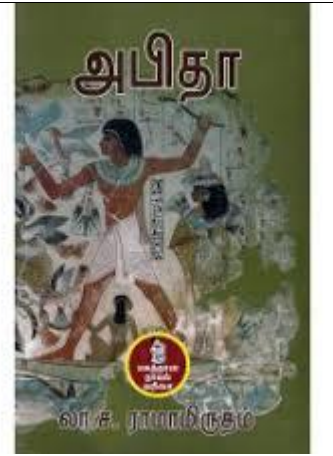
1994 கலைமாமணி

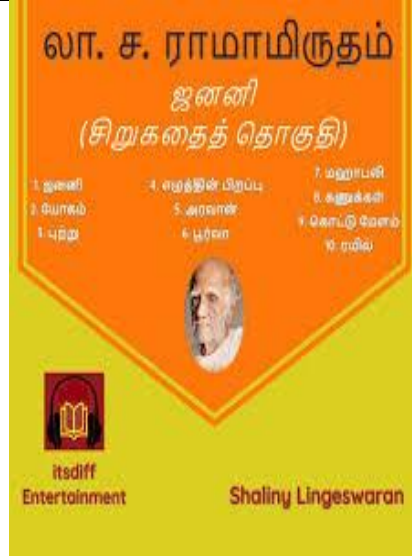
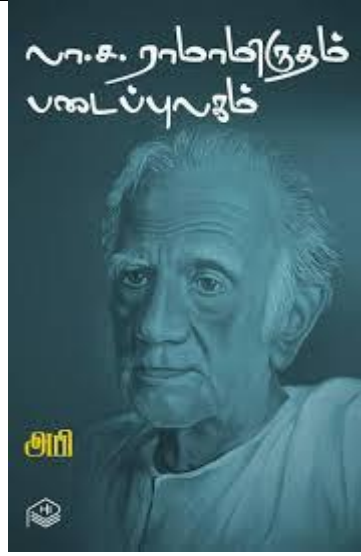
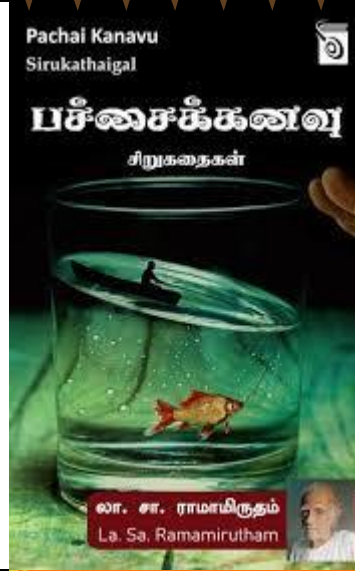
1995 இலக்கிய சிந்தனை ஆதிலட்சுமணன் விருது

1997 வானவில் பண்பாட்டு மையம் பாரதி விருது

2000 பதிப்பாளர் சங்க விருது

படைப்புகள்

லா.ச.ராவின் நூல்கள் 2008-ல் நாட்டுடைமை ஆக்கப்பட்டுள்ளன. நாட்டுடைமை ஆக்கப்பட்ட நூல்களின் பட்டியல்

திரு.லா.ச.ராமாமிர்தம் அவர்களது நாட்டுடைமையாக்கப்பட்ட நூல்கள்

நாவல்கள்

புத்ர (1965)

அபிதா (1970)

கல்சிரிக்கிறது

பிராயச்சித்தம்

கழுகு

கேரளத்தில் எங்கோ

சிறுகதைகள்

இதழ்கள் (1959)

ஜனனி (1957)

பச்சைக் கனவு (1961)

கங்கா (1962)

அஞ்சலி (1963)

அலைகள் (1964)

தயா (1966)

மீனோட்டம்

உத்தராயணம்

நேசம்

புற்று

துளசி

என் பிரியமுள்ள சினேகிதனுக்கு

அவள்

த்வனி

அலைகள்

நினைவுகள்

சிந்தாந்தி (1989-ஆம் ஆண்டு சாகித்திய அகாதமி விருது பெற்ற நூல்)

பாற்கடல்

நான்

உண்மையின் தரிசனம்

முற்றுப்பெறாத தேடல்

விளிம்பில்

சௌந்தர்ய

"நான் ஒரு சௌந்தர்ய உபாசகன்"

<https://dhalavaisundaram.blogspot.com/2007/09/blog-post.html>

2002-ம் வருடம் ஏப்ரல் முதல் வாரம், கோடை வெயில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு பிற்பகலில், அம்பத்தூரில் ஒரு அடுக்குமாடி குடியிருப்பில் இருக்கும் லா.ச.ராமாமிருதத்தின் இல்லத்தில் அவரைச் சந்தித்தோம். அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டதும், சாலையைப் பார்த்து திறந்திருந்த அவருடைய அறைக்கு அழைத்து சென்றார். பார்ப்பதற்கு குழந்தைமைக்குத் திரும்பிவிட்ட வயதானவர்களைப் போல் இருந்தார் லா.ச.ரா. கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லும் போது, ஞாபக அடுக்கிலிருந்து மேலெழும்பி வரும் நினைவுகள், ஒன்றையொன்று முட்டி மோத, உணர்ச்சி தழும்பலில் திளைத்து, குனிந்து தரையைப்

பார்த்துக் கொண்டே, தூக்கத்தில் சிரிக்கும் குழந்தையைப் போல் புன்முறுவல் செய்கிறார். சில நேரங்களில் அழுதுவிடுகிறார். குரல் உடைகிறது. ஆனால் உற்சாகமாக இருக்கிறார். "எழுதவேண்டும் என்னும் ஆர்வம் தனியாமல் இருக்கிறது. உடல்தான் ஒத்துழைப்பதில்லை" என்றார் எங்களிடம். எனவே, அவர் சொல்லச்சொல்ல மகன் சப்தரிஷி எழுதிக் கொடுக்கிறார். லா.ச.ராமாமிருதத்துக்கு வாழ்க்கை இன்னும் கசக்கவில்லை என்பதுதான் விஷேசம். எவர் பேரிலும், எதன் பேரிலும் வருத்தங்களும் குற்றச்சாட்டுகளும் அவருக்கு இல்லை. லா.ச.ரா.வின் மருமகள் தந்த காப்பியை "முதலில் குடியுங்கள்" என்றுவிட்டு அவருக்குள் ஆழ்ந்தார்.

'புதர்', 'அபிதா', 'கல் சிரிக்கிறது', 'பிராயச்சித்தம்', 'கமுகு' ஆகியவை லா.ச.ரா.வின் முக்கியமான நாவல்கள். 'பாற்கடல்', 'சிந்தாநதி' ஆகிய இரண்டு வாழ்க்கை வரலாற்று நூலையும், 'முற்றுப்பெறாத தேடல்', 'உண்மையான தரிசனம்' ஆகிய இரண்டு கட்டுரைத் தொகுதிகளையும், இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும் லா.ச.ராமாமிருதம் எழுதியுள்ளார். காப்பி குடித்து முடிந்தும், "டேப் ரிக்கார்டரை ஆன் செய்யுங்கள்" என்றுவிட்டு, அறைக்கு வெளியேப் பார்த்துக்கொண்டே பேசத் தொடங்கினார்.

"முதலில் இந்த 'டேப் ரிக்கார்டரு'க்காக, நான், உங்களுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எனக்கு, பேட்டி என்றாலும் என் பாஷையிலேயே வரவேண்டும். குறித்துக் கொண்டு போய், நான் சொல்லாதவற்றை எல்லாம் எழுதி, நான் சொன்ன சிலவற்றை விடவும் வேறு செய்துவிட்டு, அது ரொம்ப ஆபத்தான சமாச்சாரம். அது மாதிரி அனேக நேரங்களில் நேர்ந்துவிடுகிறது. நாசம் செய்து விடுகிறார்கள். அதன்பிறகு பேட்டிகளே கொடுக்கக்கூடாது என்றிருப்பேன். அப்படி எல்லோரிடமும் நான் சொல்லிவிட

முடியுமா? நான் சாதாரண ஆள்; பெரிய இடங்களை எல்லாம் பகைத்துக் கொள்ள முடியாதய்யா!

"அப்புறம் முன்னெச்சரிக்கையாக நான் சில விசயங்களை சொல்லி விடுகிறேன். எப்போதும், இது போன்ற பேட்டிகளின் போது, வழக்கமாக கேட்கிற கேள்விகளை, நீங்கள் என்னிடமும் கேட்பதில் பிரயோசனம் இல்லை. எனக்கு இப்போது என்பத்தாறு வயதாகிறது. கடந்த என்பத்தைந்து வருடங்களில் நான் நிறைய பார்த்திருக்கிறேன். எனவே, என் வயதுக்கான முதிர்ச்சியில், இப்போது என் மனதில் இருக்கிற விஷயங்களைப் பற்றிதான், நான் பேசவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். கொஞ்சம் அருபமான சிந்தனைகளாக அவை இருக்கலாம்; நம்பிக்கைகள் சிதறிப் போய் இருக்கலாம். மேலும், சில புதியதாக வந்த நம்பிக்கைகள். நான் இப்போது தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது உங்கள் பத்திரிகை இவற்றைத் தாங்குமா?"

"தாங்கும்."

"வெரிகுட். எனக்கு இந்த பேட்டிகளில் எல்லாம் அவ்வளவாக ஈடுபாடு இல்லை. எனக்கு எல்லாம் ஆகிவிட்டது. கிடைக்க வேண்டிய பாராட்டுகள், அங்கீகாரம், பரிசுகள் எல்லாம் கிடைத்து விட்டன. இனிமேலும் எனக்கு என்ன ஆகவேண்டும்? அதற்காக நான் உங்களை மதிக்கவில்லை என்று அர்த்தம் கிடையாது. நீங்கள் உங்கள் காரியமாக என்னிடம் வருகிறீர்கள்; நான் என் காரியமாக உங்களிடம் பேசுகிறேன்; அவ்வளவுதான். இனி நீங்கள் கேட்க வேண்டியவற்றைக் கேளுங்கள்."

"முதலில் உங்களைப் பற்றி சொல்லுங்கள். எப்படி இருக்கிறீர்கள்?"

"எனக்கு இப்போது என்பத்தாறாவது வயது நடக்கிறது. இந்த வயதுக்கு ஆரோக்கியமாக இருக்கிறேன். புத்தி இன்னும் ஸ்தம்பித்துப் போய் விடவில்லை. நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. நான் மொத்தமாக முப்பது புத்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறேன். இப்போதும் கூட தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டு தான் இருக்கிறேன். எனது பதிப்பாளர், வானதி திருநாவுக்கரசு, ரொம்ப ஆச்சர்யப்பட்டு போய்விட்டார். இந்த வருடம் என்னுடைய மூன்று புத்தகங்களை அவர் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

"என் ஊர் லால்குடி. ராமேஸ்வரம் போய் தவம் இருந்து பிறந்தவன் நான். என் அம்மா, எனக்காக, இடது கையால் சாப்பிட்டிருக்கிறாள். நான், எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரைக்கும் தான் படித்திருக்கிறேன். மெட்ராஸில்தான் படித்தேன். 1937-ம் ஆண்டு நான் எழுத ஆரம்பித்தேன் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஒரு வசதிக்காகத்தான் இந்த வருடத்தைச் சொல்லுகிறேன். மற்றபடி நான் இருபது வயதிலிருந்து எழுதி வருகிறேன் என்றுதான் தொடர்ந்து சொல்லி வருகிறேன். ஆனால், அதற்கு முன்பே எழுத ஆரம்பித்தாகி விட்டது. பதினாறு வயதிலேயே எழுத ஆரம்பித்து விட்டேன் என்று ஞாபகம். அதற்காக ஒவ்வொரு சமயத்திலும், அப்போதைக்கு ஞாபகத்திலிருக்கும் படி, ஒவ்வொரு வருடத்தையும் சொல்லிக்கொண்டு இருக்க முடியாதில்லையா? உண்மையில் பார்க்கப் போனால், இன்னும் ஐந்தாறு வருடங்களுக்கு முன்னால் தள்ளிப் போய்தான் பார்க்க வேண்டும். அவ்வளவு தூரத்து சமாசாரம் அவைகள். இந்த அறுபத்தைந்து வருடத்தில் இருநூறு சிறுகதைகள், ஆறு நாவல்கள், இரண்டு வாழ்க்கை வரலாறுகள், இரண்டு கட்டுரைத் தொகுப்புகள் இவைகள்தான் என் மொத்தப் படைப்புகள். என் புத்தகங்கள் நன்றாக விற்கின்றனவா, இல்லையா என்பது பற்றிக்கூட எனக்கு அக்கறை கிடையாது.

"என்னுடைய படைப்புகளில் அனேகம், பல்வேறு மொழிகளில் மொழிபெயர்ப்பாகிச் சென்றிருக்கின்றன. பிரெஞ்சு, ஸ்பானிஷ், ஜெர்மன் மொழிகளிலும் மொழிபெயர்ப்பாகி இருக்கின்றன. 'புற்று' கதையைப் பிரெஞ்சில் மொழிபெயர்த்த போது, எனக்கு மூவாயிரம் ரூபாய் கொடுத்தார்கள். இப்போது, 'கதா' நிறுவனத்தார் என்னுடைய நாவல் ஒன்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கத் தேர்வு செய்துள்ளார்கள். அந்த அம்மா (கீதா, கதா நிறுவனர்) போன் பண்ணினாங்க; அப்புறம் மொழிபெயர்ப்பை அனுப்பினாங்க. அது எப்போது வருமோ, அல்லது வராதோ! எனக்கு அது பற்றியும் ஒன்றும் தெரியாது. ஏதோ 'அக்ரீமெண்ட்' வந்தது. நான் கையெழுத்துப் போட்டு அனுப்பியிருக்கிறேன். அவ்வளவுதான்.

"நான் 'இங்கிலீஷில்' நன்றாக எழுதுவேன். மொழிபெயர்ப்பேன். ஆனால் இப்போது எனக்கு உடம்பில் அதற்கான தெம்பு இல்லை. அந்த நேரத்துக்கு 'ஒரிஜினலாக' எழுதலாமே என்று எனக்கு எண்ணம். என்னைப் பற்றி இரண்டு பேர் முனைவர் பட்ட ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறார்கள். காப்ரில்லா ஜெய்சிங்கர் பராலுதின் என்று ஒரு ஜெர்மன் 'லேடி'. அவள் இத்தாலியில் பேராசிரியராக இருக்கிறாள். மூன்று டாக்டர் பட்டங்கள் பெற்றிருக்கிறாள். அவள், என்னைப் பற்றி ஆங்கிலத்தில் ஒரு புத்தகம் எழுதியிருக்கிறாள். "The Incomparable Writer Ramamirtham' என்பது புத்தகத்தின் தலைப்பு. விலை ஆயிரத்து முந்நூறு ரூபாயோ, என்னமோ. எனக்கு ஒரு பிரதி கொடுத்திருக்கிறாள். அவள் என்கிட்ட சொன்னாள், "இப்போது நான், எங்கேப் போனாலும், உங்களைப் பற்றிதான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்று. நிறைய பேசுகிறாள் அவள். ஆங்காங்கே, அவள் பேசியவற்றை எல்லாம், எனக்கு அனுப்பித் தந்திருக்கிறாள். "இப்போது உங்களைப் பற்றி அந்தப் பக்கத்தில் எல்லோரும் முழித்துக் கொண்டிருக்காங்க. ரொம்ப பிரமாதம் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் எங்களுக்கு உங்கள் எழுத்துக்களில் ஆர்வம் ஏற்பட்டிருக்கிறது" என்று சொன்னாள். இது

காரணமாகத்தான் எனக்கு இந்த வருடம் நிறைய விருதுகள் வருகின்றன என்று நினைக்கிறேன்.

"எனக்கு வராத நோயே இல்லை. இப்போது கால் போய் விட்டது. எனவே, ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலையில் இருக்கிறேன். பழைய வேகத்துடன் செயல்பட முடியவில்லை. முன்பு வருடத்துக்கு ஒரு முறை, அல்லது இரண்டு முறை வெளியே கிளம்பி விடுவேன். எங்காவது போய் பதினைந்து, இருபது நாட்கள் இருந்துவிட்டு வருவேன். அதிகமும் குற்றாலம், தென்காசி, மதுரை தான் போவேன். அங்கெல்லாம் எனக்கு நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். ரசிகர்கள் இருக்கிறார்கள். நல்ல சாப்பாடு கிடைக்கும்; நல்ல பேச்சுகள் இருக்கும்."

"உங்கள் குடும்பம் பற்றி சொல்ல முடியுமா? அப்பா, அம்மா, மனைவி, மகள், மகன்கள், மருமகன்கள் எல்லோரையும் பற்றி. . . குறிப்பாக இவர்களில், உங்கள் மேல் அதிகத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியர் யார் என்றும்..."

"அம்மாதான் என் மேல் அதிக தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவள். வாழ்க்கையை எப்படி அனுபவிப்பது என்பதை எனக்கு அவள்தான் கற்றுக் கொடுத்தாள். அம்மாவுக்கு வாழ்க்கையில் கசப்பே கிடையாது. ஆனால், மிகவும் கசந்த வாழ்க்கை அவளுடையது. ஆனால், கசக்கவில்லை அவள். நான், பக்கத்திலிருந்து கண்ணால் பார்த்தவன்தானே. அவள் மாதிரிதான் நானும் இருக்கிறேன். எவ்வளவோ ஏமாற்றங்கள், அவளுக்கு நேர்ந்தது போலவே எனக்கும் நேர்ந்திருக்கிறது. அதற்காக நான் ஒன்றும் பயப்படவில்லை."

"அம்மாவுக்கு நாற்பத்தைந்து வயது... அப்பா, ஐம்பது வயதுகூட ஆகவில்லை. டக்கென்று போய்விட்டார். 'ஹார்ட் அட்டாக்'. அப்பா, பள்ளிக்கூட வாத்தியார். அப்போது முப்பாத்தாறு, முப்பத்தேழு

ரூபாய் சம்பளம். "என்ன பண்ணுவியோ எனக்குத் தெரியாது" என்று அம்மா கையில் மொத்தத்தையும் கொடுத்து விடுவார். அவள் கை நல்ல கை. பசு மாடு வளர்த்தாள், தோட்டம் போட்டாள், எல்லா நன்றாக வந்தது. சீக்காளி ஆம்படையான். அவள் ஒழுங்காக அவரைப் பார்த்துக் கொண்டாள். காதலினால் பார்த்தாள் என்று இதனை நான் சொல்ல வரவில்லை. கடமைதான் இது. அவளே சொன்னாள்: "வேண்டியது பண்ணியாகிவிட்டது, உங்க அப்பாவுக்கு. அப்புறம் எனக்கு ஒன்றும் கடன் இல்லைப்பா. எனக்கு இதைப் பண்ணலையே என்று எந்த குற்றமும் கிடையாது." கொஞ்ச நேரம்தான் அழுதாள்.

"அப்பா, என் மேல் மிகவும் பிரியமாக இருந்தார். தினமும் இரவு ஏழு மணிக்கு சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு, முற்றத்தில் வந்து உட்கார்ந்திருப்போம். நிறைய கதைகள் சொல்வார். நான் தப்பும் தவறுமாக சொல்லும் எல்லாவற்றையும், சரிதான் என்பது போல் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார். அம்மா, "நீங்கள் அவனை கெடுத்துவிடுவீர்கள்" என்பாள். ஆனாலும் அவர், என்னிடம் என்றும் கடுமையாக நடந்து கொண்டதே இல்லை. ஒருமுறை அவரிடம் அடி வாங்கி இருக்கிறேன். அன்று இரவு படுக்கையில், "ஏண்டா ராமாமிருதம், உன்னை அடிக்க வேண்டுமென்று எனக்கு விருப்பமா என்ன. இரத்தம் கொட்டுகிறதடா உள்ளே" என்று சொன்னார். தினமும் சேர்ந்துதான் படுத்திருப்போம்.

"நான், என் தாய், தந்தையரைத் தவிர வேறு எவரையும் வணங்க வேண்டியது இல்லை என்பதில் தீர்மானமாக இருக்கிறேன். "பொம்மனாட்டிகள் பற்றி உன்னுடன் பேச வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பது பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியவில்லை. ஒரு கட்டத்தில் நீயே அதனையெல்லாம் தெரிந்து கொள்வாய். என்னைப் போல், ஒரு கெட்ட பழக்கமும் இல்லாமல் இரு, போதும்" என்று சொன்னார் அப்பா. நான் அவரைப் போல் இருந்தேனா, இல்லையா?

எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், எந்தக் கெட்ட பழக்கமும் எனக்குக் கிடையாது.

"எனக்கும், என் மனைவிக்கும் இடையில் பன்னிரண்டு வயது வித்தியாசம். கல்யாணம் நடந்த போது எனக்கு முப்பது, அவளுக்குப் பதினெட்டு. கல்யாணம் முடிந்து ஐம்பத்து ஐந்து வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. இப்போது, அவள் ஆரோக்கியமாக இருக்கிறாள். நான் கிழவனாகி விட்டேன். ஆனால், அன்று பார்த்த போது, எவ்வளவு அழகாக என் மனதில் பட்டாளோ, அவ்வளவு அழகாகத்தான் இப்போதும் எனக்கு அவள் இருக்கிறாள். கன்னாபின்னாவென்று நான்கு இடங்களில் சலனப்படுகிறவர்கள், இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். நான் அவர்களைச் சேர்ந்தவன் இல்லை. அவர்களை எல்லாம் பார்த்துவிட்டு, ஏதோ என்னை அண்டி வந்துவிட்டாள் என்று நான் இவளைப் பற்றி நினைக்கிறேன். ஐயோ, நான் இப்படி பேசுகிறேனே என்று நினைக்காதீர்கள். இந்தம்மா பெரிய பண்ணையாருடைய பேத்தி; நான் சாதாரண வாத்தியார் வீட்டுப் பிள்ளை. எப்படியோ கல்யாணம் நடந்துவிட்டது. என்னை நம்பி அவளுடைய மனுஷாளையெல்லாம் விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டாள். இவ்வளவு காலமும் எங்களுக்குள் இருந்த எவ்வளவோ பிரச்சனைகளையும் கடந்து வந்துவிட்டோம். அவளுடைய அண்ணன் வீடு, இங்கே பக்கத்தில்தான் இருக்கிறது. அங்கு போகமாட்டேன் என்கிறாள். "போய் இரண்டு நாட்கள் இருந்துவிட்டு வாடி" என்றாள், கேட்கமாட்டேன் என்கிறாள். இது பொம்மனாட்டிகளுக்கே உரிய தனிப்பட்ட ஒரு அம்சம்! அந்த மாதிரி அவர்களால் உடனே 'அட்ஜெஸ்ட்' செய்துகொண்டு போய்விட முடிகிறது. ஆண்களால் இது முடியாது. எதையாவது பொறுக்கிக் கொண்டே இருப்பான். அழகாகட்டும், விகவாசங்களாகட்டும் பெண்கள் தனிதான். விகவாசங்கள் மாறும். பிள்ளைகள் பிறந்து விட்டால் அங்கேப் போய்விடுகிறது. "என்னதான் சொன்னாலும், உங்களை அனுப்பிவிட்டுதான் போவேன்" என்று ஒரு நாள் சொன்னாள்.

"பிள்ளைகளிடம் உங்களை நான் ஏன் விடவேண்டும்." இப்படி ஒரு 'சென்டிமெண்ட்'. நமக்கு ஒரு தோழி இருக்கிறாள். நம் பக்கத்திலேயே இருக்கிறாள் என்ற தைரியத்தை இது எனக்கு ஏற்படுத்துகிறது. என் மனைவியிடம் மூட்டை, மூட்டையாகப் புடவைகள் இருக்கின்றன. அவ்வப்போது பீரோவைத் திறந்து, அவற்றை எண்ணி, எண்ணிப் பார்த்துக் கொள்கிறாள். எடுத்துப் பார்க்கிறாள்; பிறகு உள்ளே வைக்கிறாள்; மறுபடியும் எடுக்கிறாள்; மறுபடியும் உள்ளே வைக்கிறாள். என்ன, என்னல்லாமோ செய்து கொண்டிருக்கிறாள். அவ்வளவு புடவைகள் அவளிடம் இருக்கின்றன. அதைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. தெரிய வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. ஆனால், அந்தக் காசு எல்லாம் என்னுடையதுதான். அது, வேறு சமாச்சாரம். என் தாய்க்கு இந்தக் கஷ்டம் எதுவுமே இருந்ததில்லை. அவள் ஒரு வார்த்தை சொல்வாள்: "எனக்கு இந்த வயதில் என்னடா வேண்டும்."

"எனக்கு இரண்டு பையன்கள். ஒருவன் சிங்கப்பூரில் இருக்கிறான். இன்னொருவன், சப்தரிசி. இங்கேதான் இருக்கிறான். இப்போது வந்திருக்கிறான். இரண்டு நாட்கள் இருப்பான், போய் விடுவான். அவர்கள், அவர்கள் காரியத்தை அவரவர்கள் தான் செய்யவேண்டும். சப்தரிசிக்கு எப்போதும் பசித்துக் கொண்டே இருக்கும். கொடுத்து வைத்தவன். இவன்தான் என்னுடைய அம்பிகாபதி. என் எழுத்தில் என்னை விட அதிகம் துவைந் திருக்கிறான். அனேக நேரங்களில் இவன் சொன்னால், நான் சொன்ன மாதிரி.

"ஏதோ என் வரையில் எல்லாம் ஆகிவிட்டது. என் பெண்ணுக்கு கல்யாணம் செய்து வைத்துவிட்டேன். மனைவிக்கு மூன்று தாலி கட்டிவிட்டேன். இது ரொம்ப அபூர்வமாகத்தான் நடக்கக் கூடியது. இப்போது இவர்கள், நினைத்த நேரத்துக்கு அவர்கள் எதிர்பார்க்கிற நிகழ்ச்சி 'டிவி'யில் வரவில்லை என்றால், ஒடிந்துபோய் விடுகிறார்கள். அந்த மாதிரியெல்லாம் எனக்கு ஒன்றுமே கிடையாது.

டிவி'யாவது, மண்ணாங்கட்டியாவது. எவன் கண்டான் அதை.
"ஏண்டா, எனக்கு என்ன வேண்டும். உடுக்க இரண்டு புடவை, சாப்பாடு. அது எனக்குக் கிடைக்கிறதே" என்பாள் என் தாய். அதற்கே கஷ்டப்பட்டவள். எல்லோரும் கொஞ்சம் கஷ்டப்படலாம். பசி என்றால் என்னவென்று தெரிந்திருக்க வேண்டும். 'நன்றாக சாப்பிடு, நன்றாக தூங்கு, கொஞ்சம் பசித்திரு' என்று நான் எப்போதோ எழுதியிருக்கிறேன். கொஞ்சம்தான் பசிக்க வேண்டும். அதிகம் பசிக்கக் கூடாது. பசி என்றால் என்னவென்று தெரிந்திருந்தால் போதும், அவ்வளவுதான். சந்தோசமாக இருந்தால் சந்தோசமாக இருப்போம். இல்லை என்றாலும் அதனால் ஒன்றும் குறைந்து போய்விடவில்லை. வாழ்க்கையில் அப்புறம் என்னதான் இருக்கிறது என்று என்னைக் கேட்டால், எனக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தெரியாது. நம்முடைய பிரியத்தை இன்னொருவரிடம் காட்டுவதில்தான் எல்லாம் இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். அழகான எண்ணங்கள் நமக்கு இருக்கின்றன. நாம்தான் அந்த எண்ணங்களை உருவாக மாற்றவேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மனதுதான் காரணம். அவ்வளவுதான் எனக்கு வாழ்க்கையைப் பற்றி தெரிந்தது எல்லாம். எனக்கு நீ, உனக்கு நான். இதுதான் வாழ்க்கை எனக்கு அளித்த உபதேசம்."

"சிறுவயதிலேயே எழுத்தாளன் ஆகவேண்டும் என்ற தீர்மானம் உங்களுக்கு இருந்ததா?"

"இல்லை. எழுதி புகழ் அடைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் எப்போதுமே எனக்கு இருந்ததில்லை. ஆனால், எழுதாமலும் என்னால் இருக்க முடியவில்லை. ஆரம்பத்தில் குடும்பத்துக்கு பைசா மிகவும் தேவையாக இருந்தது. அதனால், அப்போது அதற்காக எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். அப்புறம் காசின் மேல் ருசி விட்டுவிட்டது. என்னுடைய சாதனை என்னவென்றால், நான் எழுதி எதுவுமே வீணாக ஆனதில்லை என்பதுதான். எல்லாம்

பிரசுரமாகிவிட்டது. யாராவது ஒருவர் நமக்கு குருவாக வேண்டும். தி.ஜ.ரங்கநாதன் தான் எனக்கு குரு. "நீ எதை எழுதினாலும் போடுகிறேன்டா" என்று அவர் சொன்னார். உயிர் என்னுடைய எழுத்தில் இருந்தது என்று அவர் அடையாளம் கண்டுகொண்டு விட்டார். "நீ என்னைவிட நன்றாக எழுதுகிறேன்டா" என்பார். அப்படி சொல்கிறவர்கள் எல்லாம் ஒரு காலத்தில் இருந்தார்கள். இப்போது போட்டியும் பொறாமையும் எரிச்சலும் குரோதமும் மிகவும் அதிகமாகி விட்டன. யாரோடு யார் பொறாமைப்படுவது என்பதுகூட இல்லாமல் ஆகிவிட்டது."

"சிறுவயதில் உங்களைச் சுற்றியிருந்த சூழலின் எந்தக் கூறுகள், ஒரு எழுத்தாளனாக நீங்கள் உருவாக காரணமாக இருந்திருக்கும் என்று இப்போது பிரித்துப் பார்க்க முடியுமா?"

"நான் கிராமத்தில் வளர்ந்தேன். லால்குடியில் இல்லை; காஞ்சிபுரம் பக்கத்தில், என் அப்பா வேலை செய்த அய்யம்பேட்டை என்ற கிராமத்தில். அங்கு குயவர்களின் வீட்டோடு வீடாக எங்களுக்கு ஒரு வீடு கிடைத்தது. இரண்டு ரூபாய் வாடகை. பெரிய முற்றம் அந்த வீட்டுக்கு இருந்தது. முற்றத்தின் ஒரு பக்கம் நீளமான சுவர்; அதனையொட்டி அடுப்பு; விறகுக் கட்டைதான். ஒரேயொரு அறை. எத்தனையோ முறை பாம்பு வந்திருக்கிறது. நட்டுவாக்கில் வரும். ஏதோ கடிக்காமல் விட்டதால் நாங்கள் தப்பித்து விட்டோம். இடி இடிக்கும். உடனே, அம்மா அர்ச்சனனின் நாமத்தைச் சொல்வாள். நான் அப்படியே அவளோடு ஒட்டி ஓடுங்கிக் கொண்டிருப்பேன். இது வீட்டின் சூழ்நிலை. அப்போது, என்னைச் சுற்றி இருந்தவர்கள் கலங்கம் இல்லாதவர்கள்; நேர்மையானவர்கள். விடிகாலையில் பத்து மணிக்குத் தொடங்கி, இரவு பத்து மணி வரைக்கும் வேலை செய்துகொண்டே இருப்பார்கள். வாழ்வின் மொத்த தத்துவத்தையும் அங்கே பார்த்தேன். அவர்களிடம்தான் பிரியம் என்றால் என்ன என்பதைக் கற்றுக் கொண்டேன். அவர்களுடைய பாஷை மிகவும்

காட்சி பூர்வமானதாக இருக்கும். அந்த மொழி என் எழுத்து மொழியை பெருமளவில் தீர்மானித்திருக்கிறது.

"எல்லோரும் சொல்கிறார்கள்: 'சில நேரங்களில், சில காட்சிகள் அப்படியே நம் மனதில் விழுந்து விடுகிறது.'" பொம்மனாட்டிகள் ஈரப் புடவையைக் கட்டிக் கொண்டு, படியில் ஏறிக்கொண்டிருக்கும் காட்சி, அப்படியே என் மனதில் இருக்கிறது. என்னுடைய கதைகளிலும் இக்காட்சி அடிக்கடி வரும். தி.ஜ.ர., 'ஏண்டா, இது அடிக்கடி வருகிறதே' என்பார். அதற்கு நாம் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. சில காட்சிகள் அப்படி நம் மனதில் பதிந்து விடுகின்றன. நான் கெட்டுப் போகவில்லையேத் தவிர, கெட்ட எண்ணங்கள் எனக்கு இல்லாமல் இல்லை. 'செக்ஸ்' இல்லாமல் எதுதான் உண்டு? பெரிய பக்தியின் மூர்க்கமே செக்ஸ்தான். காமத்தால் உடலில் ஏற்படும் அவஸ்தைகள் எல்லாவற்றையும் நான் எழுத்தில் வடித்திருக்கிறேன். ஆனால், சமுதாயத்துக்கு விரோதமாக நான் என்றும் எழுதியது கிடையாது. சந்தோஷமாக, ஒற்றுமையாக இருப்பது பற்றிதான் நான் எழுதுகிறேன். அதுதான் எனக்கு தோன்றவும் செய்கிறது."

"உங்கள் எழுத்து மொழி பற்றி, 'மிகவும் விசேஷமானது, சங்கீதம் போன்றது, புரியாதது' என்று பல்வேறு விதமான விமரிசனக் கருத்துகள் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இதனையெல்லாம் இப்போது நீங்கள் எப்படி எடுத்துக் கொள்கிறீர்கள்?"

"நான் ஜனரஞ்சகமான எழுத்தாளன் இல்லை. புரியாத எழுத்தாளர் என்ற பெயரை சம்பாதித்துக் கொண்டு, அப்படியே, அதனாலேயே பிரபலமாகி விட்டவன். ஏதாவது புரியும்படி எழுதினால், எனக்கு இப்போது ஆபத்துதான். தரம் குறைந்து விட்டது என்று, என்னை வேறு ஒரு பிரிவில் சேர்த்து விடுவார்கள். இரண்டு, மூன்று பேர் சொல்லிவிட்டார்கள்; எனக்கு மாற்றேக் கிடையாதாம்; முன்னாடியும்

கிடையாதாம், பின்னாடியும் கிடையாதாம். என்னோடு நான் முடிந்தது. இப்படி இருப்பதில் எனக்கு ஒன்றும் அவ்வளவாக உடன்பாடு இல்லை. ஆனால், நான் என்ன செய்ய முடியும்? ராமாமிருதம், ராமாமிருதமாகத்தான் இருக்க முடியும்.

"நான் எழுதியவைகள் எந்த அளவுக்கு நிற்கும், நிற்காது என்பது பற்றி எனக்குத் தெரியவில்லை. "நிற்பதற்காகத்தான் நான் எழுதுகிறேனா?" என்று கேட்கப்படுகிற ஒவ்வொரு சமயத்திலும், "நான் அதற்காக எழுதவில்லை. நான் எப்போதுமே எனக்காகத்தான் எழுதுகிறேன்" என்று சொல்லி வந்திருக்கிறேன். இதுதான் நிஜமும் கூட. "எனக்காகத்தான் எழுதுகிறேன் என்றால், ஏன் பத்திரிகையில் பிரசுரிப்பானேன். நீயே வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதானே" என்று ஒரு கட்சி பேசினால், அதனை ஒரு கட்சியாகவே நான் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வதில்லை.

"என்னுடைய எழுத்தில் சங்கீதத்தின் ஈடுபாடு இருக்கிறது. சங்கீதம், ஓவியம், எழுத்து போன்ற எல்லா கலைகளும் எதை நோக்கி நகர்கின்றன? மௌனத்தை நோக்கிதான். மௌனம்தான் எனக்கு எப்போதுமே முக்கியமானதாக இருந்திருக்கிறது. பேசிக்கொண்டே இருக்கும் போது இடையில் திடீரென்று பேச்சு நின்றுவிடும். அற்புதமான கணங்கள் அவை. மனது நிறைந்து போவது போல் இருக்கும். அதே சமயம், என்ன நேரப் போகிறதோ என்ற பயமும் இருக்கும். ஆனால், அனேக நேரங்களில், மௌனத்தை நோக்கிப் போகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு, எழுத்தாளன் நிறையப் பேசுகிறான். நான் நிறையப் பேசுகிறேன். ஒருவர் மனதைத் தொட்டு, "அட இது எனக்கு நேர்ந்ததாச்சே, இதை ஏன் என்னால் எழுத முடியவில்லை. இந்த ஆள் எழுதியிருக்கிறானே! என் மனதில் ஓசையை எழுப்புகிறானே" என்று வாசகன் நன்றி செலுத்துகிறான் பாருங்கள், அது போலான எழுத்தைத்தான் நான் நல்ல எழுத்து என்று

நினைக்கிறேன். "உங்கள் எழுத்து புரியவில்லையே" என்று என்னிடமே வந்து சொல்கிறார்கள். புரியவேண்டும் என்பது அவசியமா என்ன? இன்றைக்கு இல்லாவிட்டால் நாளைக்குப் புரிந்துவிட்டுப் போகிறது. எழுத்தாளனுக்கே அவன் எழுதுபவைகள் எல்லாம் புரிகிறது என்று நீங்கள் கண்டீர்களா? புரியாமல்தான் இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே. அதனால் இப்போது என்ன கெட்டுப் போய்விட்டது."

"மொழியின் கவித்துவம் மற்றும் நுட்பம் காரணமாக நீங்கள் மௌனியுடன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளீர்கள். இதில் உங்களுக்கு உடன்பாடு உண்டா?"

"மௌனி, இங்குப் பேசப்படும் அளவுக்கு முக்கியமான எழுத்தாளரில்லை என்ற எண்ணம்தான் எனக்கு இருக்கிறது. க.நா.சு. போன்றவர்கள் தொடர்ந்து பேசி, அதன் மூலம் அவர் முக்கியமானவர் என்ற தோற்றத்தை ஏற்படுத்தி விட்டார்கள். மேலும், அவர் மிகவும் குறைவாகத்தானே எழுதியிருக்கிறார். மௌனி, ஒரு முறை என் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். இங்கே, இப்படி எனக்கு எதிரேதான் உட்கார்ந்திருந்தார். அவருடன் இன்னொருவரும் வந்திருந்தார். அவர், "நீங்கள் ராமாமிருதத்தைப் படித்திருக்கிறீர்களா?" என்று மௌனியைக் கேட்டார். "நான் படித்ததும் இல்லை. படிக்கப் போவதும் இல்லை" என்று மூஞ்சியில் அடிக்கிற மாதிரி பதில் சொன்னார் மௌனி. அவர் படிக்காவிட்டால் போகிறார். அது பற்றி எனக்கு வருத்தம் இல்லை. அவசியமும் இல்லை. ஆனால், அந்த மனிதன் இப்படி பேசவேண்டிய அவசியம் என்ன? எனக்குத் தெரியவில்லை.

"மௌனி தண்ணீர் போடுவார் என்று நினைக்கிறேன். நான் சொல்கிற இந்தத் தண்ணீர் வேற. அழிந்து போகிறவர்கள் எல்லோரும் போய்க்

கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அக்கிரமங்களை செய்கிறவர்கள் செய்யட்டும். நான் செய்யவில்லை என்பதாலேயே மற்றவர்களும் செய்யக்கூடாது என்று எதிர்பார்ப்பது சரியில்லை. ஆனால், ஒரு 'கேரக்டர்' இருக்க வேண்டும் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன். தீவிரமான எண்ணங்கள், ஏதாவது ஒன்றின் மீது இருக்க வேண்டும். அதுவும் இல்லையென்றால் நிச்சயம் பெரிய நஷ்டம்தான்."

"மொழி பற்றிப் பேசியதன் தொடர்ச்சியாக கேட்கிறேன், உங்கள் மொழியும் கதைகளும் வாசிக்கும் போது ஒரு 'மிஸ்டிரியசான' அனுபவத்தை அல்லது உணர்வை ஏற்படுத்தக் கூடியதாக இருக்கிறது. உங்கள் வாழ்வில் அதுபோன்ற அனுபவத்தை எதிர் கொண்டிருக்கிறீர்களா?"

"பலமுறை அதுபோல் நேர்ந்திருக்கிறது. இரண்டை மட்டும் உங்களுக்குச் சொல்கிறேன். நாங்கள் ஞானமூர்த்தி நகரில் இருந்தபோது, என் வீட்டில் இடிந்த பகுதிகளைச் சரிபார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். மதியம் வேலைக்காரர்கள் எல்லோரும் சாப்பிட போய்விட்டார்கள். நான் படுத்திருந்தேன். திடீரென்று எனக்கு தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும் போல் தோன்றியது. நான் எழுந்து நின்றேன். நான் தனியாக எழுந்து கொள்கிறேன். ஆனால், என் உடம்பு அங்கேயே படுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதனைப் பார்த்துக்கொண்டே நான் நின்று கொண்டிருக்கிறேன். ரொம்ப 'பியூட்டிபுல்' ப்பா. இப்படி ஒரு சுகமான பாவமா. இந்த உடம்பு எவ்வளவு பெரிய சுமையாக இருக்கிறது தெரியுமா? அப்படியே மிதந்து போகிற சமயத்தில், இப்படித்தான் இருக்குமோ சாவு என்று, உடம்பைப் பார்த்துக்கொண்டு தனியாக நிற்கும் போது தோன்ற ஆரம்பித்துவிட்டது. ஐய்யோ! இது ரொம்ப நன்றாக இருக்கிறதே என்று நினைத்தேன். ஆனால், அதற்குள் சாப்பிட சென்றவர்கள் திரும்பி வரும் சப்தம் கேட்டது. உடனே அது உள்ளே புகுந்துவிட்டது. உடம்பை விட்டு வெளியே வந்து, உடம்பை பார்த்துக் கொண்டு

நின்ற அது, என்னவென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அது மூச்சா, பிராணனா, ஞாபகச்சக்தியா, நானா அல்லது எல்லாவற்றோடும் சேர்ந்த பரம்பொருளா? ஒன்றும் தெரியவில்லை. இதனை ஒரு பெரியவரிடம் சொன்னபோது, உடனே அவர் என் காலைத் தொட்டுக் கும்பிட்டார். இதெல்லாம் பெரிய சித்தி. அது எல்லோருக்கும் கிடைக்காது. ஆசைப்பட்டால் உடனே கிடைத்துவிடுமா? ஆனால், என் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது அது. அதனை என்னால் அழிக்கவே முடியாது."

"வேறு எதாவது. . ."

"அதுவும் ஞானமூர்த்தி நகரில் இருக்கும் போதுதான் நிகழ்ந்தது. ஒரு நாள் வாசகர் என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு ஒருவர் வந்தார். "நம்பர் பதிமூன்றில் கண்டக்டராக இருக்கிறேன். எனக்கு ஒரே ஒரு ஆசை. எங்க அம்மாவுக்கு கண்ணில் 'கேட்ராக்ட்' ஆபரேஷன் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். அதுபோல் உங்களுக்கும் செய்யவேண்டும் என்று ஆசையாக இருக்கிறது" என்று சொன்னார். "சரி, அழைத்துக்கொண்டு போங்கள்" என்று சொன்னேன்.

"என்கூட என் குழந்தைகள், பொம்மனாட்டி யாரும் வரவில்லை. அவர் அழைத்துக்கொண்டு போனார். பரிசோதனைகள் முடிந்தவுடனே, டாக்டர் சொன்னார்: "இன்னும் ஒரு வாரத்தில் நீங்கள் ஆபரேசன் செய்து கொள்ளவில்லை என்றால், உங்கள் இடது கண் பஸ்டாகிவிடும். 'ப்ளாக் கேட்ராக்ட்' வந்திருக்கிறது உங்களுக்கு. இடது கண் பஸ்டாகிவிட்டது என்றால் வலது கண்ணும் பஸ்டாகிவிடும். உடனே நீங்கள் ஆபரேஷன் செய்து கொள்ளவேண்டும்." பண்ணிவிட்டார். உறவுக்காரர்கள் எல்லோரும் விஷயம் தெரிந்து வருவதற்குள், ஆபரேஷன் முடிந்துவிட்டது. வீட்டுக்கு திரும்பி வந்த பிறகும், தொடர்ந்து ஒரு வாரம் அந்த கண்டக்டர் வந்தார். ஆரஞ்சு, ஆப்பிள் என்று எதாவது பழங்கள்

வாங்கிக்கொண்டு வருவார். அப்புறம் காணாமல் போனவர்தான், இன்றைய தேதி வரைக்கும் வரவில்லை! அதற்கு முன்னாடியும் எப்போதும் அவர் வந்ததில்லை. கண் கொடுப்பதற்காகவே வந்தவர் போல், வந்து சென்றுவிட்டார்!

"அவர் எதற்காக வந்தார், வந்ததும் ஏன் அவருக்கு இதைக் கேட்கவேண்டும் என்று தோன்றியது, நான் எப்படி உடனே சம்மதித்தேன், டாக்டர் வேறு உடனே ஆபரேசன் செய்யனும் என்றார். பிறகும் ஒரு வாரம் தொடர்ந்து வந்தவர், அப்புறம் ஏன் வரவேயில்லை? இந்த கேள்விகளுக்கு எல்லாம் பதிலே தெரியாமல், இப்போதும் நான் இந்தக் கண்களால்தான், தொடர்ந்து எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். வாழ்க்கையில் நன்றி செலுத்த வேண்டியது சமயங்களுக்கா, நபர்களுக்கா? எனக்குத் தெரியவில்லை."

"நீங்கள் ரிஷிகேஸ் சென்றபோது, அங்கே உங்களுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவம் பற்றி பலமுறை சொல்லியிருக்கிறீர்கள். இப்போது எங்களுக்காக மீண்டும் ஒருமுறை அதனை சொல்லமுடியுமா?"

"அதனை எல்லோரும் ஏற்கெனவே கேட்டிருப்பாங்கதானே!"

"இப்போது வயதும் அனுபவமும் ஏறிய நிலையில், நீண்ட கால இடைவெளிக்குப் பிறகு, அந்த அனுவத்தை எப்படி திரும்பிப் பார்க்கிறீர்கள் என்பதை சொல்லுங்கள்."

"ஐய்யோ! அதுதான் விஷயம். எவ்வளவு காலம் ஆனால் என்ன, அலுக்கவே அலுக்காது. அப்போது அலுவலக வேலையாக டில்லிக்கு போயிருந்தேன். அங்கு சென்றதும் ரிஷிகேஸ் போகணும் என்று ஆசை ஏற்பட்டுவிட்டது. போனேன். பஸ்ஸில் போய்க்

கொண்டிருக்கிறோம். கங்கை ஓடிக் கொண்டிருக்கிறாள். அங்கே இறங்கினால் அந்த சிலிர்ப்பே நெருப்பாக இருக்கிறது. அங்கே குளித்தேன். நீலமாக இருக்கிறது. டில்லியில் பாலத்தின் மீது போய்க் கொண்டிருக்கும் போது கீழே பார்த்தேன். யமுனா ஓடிக் கொண்டிருக்கிறாள். அப்படியே சுழிக்கிறாள். பயங்கரமாக இருக்கிறது. ரொம்பக் கோபக்காரி போல. இவளே கோபக்காரி என்றால் கங்கை எவ்வளவு பெரிய கோபக்காரியாக இருப்பாள். ஆனால், யமுனாதான் பெரிய கோபக்காரி என்று சொல்கிறார்கள். போகட்டும். இமயமலைத் தொடர், ரிஷிகேஸிலிருந்து ஆரம்பமாகி விடுகிறது. இமயமலைத் தொடர் இங்கே ஆரம்பமாகிறது என்று தெரிந்து கொள்ளும்போதே, ரொம்ப சந்தோஷம் ஏற்படுகிறது. மேலே பார்த்தால் ஒருவிதமான மந்தகாரமான சூழ்நிலை. மேகங்கள் வெள்ளையாகக் குட்டி குட்டியாகப் போகிறது. துள்ளித் துள்ளி போகிறது. ஆட்டுக்குட்டி மாதிரி இருக்கிறது; துள்ளுகிறது. மனதில் நாம் என்னத்தையெல்லாம் நினைக்கிறோமோ, அப்பொழுதே அதனை நாம் ஆக்கவும் செய்கிறோம். அது மாதிரியான சமயங்கள், எல்லோருடைய வாழ்க்கையிலும் இருக்கிறது. நம்மால் செய்ய முடியாதது என்ன என்ற ஆச்சர்யமும் நம்பிக்கையும் அந்த சமயத்தில் ஏற்படுகிறது. நம் உள்ளே இருக்கும் இந்த அற்புத சக்திகள் எல்லாவற்றையும் நாம் வெளியேக் கொண்டுவர வேண்டும். மேகங்கள் நகர்ந்து கொண்டிருப்பதை, அப்படியே கொஞ்சநேரம் பார்த்துக்கொண்டே நின்றேன். திடீரென்று என்னை புகைமண்டலம் சூழ்ந்து கொண்டது. பனி என்று நினைக்கிறேன். அப்போது அந்த நிலைமை, என்னைப் பதப்படுத்துகிறதய்யா, பதப்படுத்துகிறது. வெறும் புகை. உடனே கற்பனை சிருஷ்டி செய்கிறது, ரிஷிகள் பயணம் செய்கிறார்கள். அவர்களை என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனால் கேட்கிறேன். 'சச்சோதி, ஜோதி, ஜோதி, ஸ்வாகா' என்று காதில் கேட்கிறது. அந்தப் புகையானது, கோமக் குண்டலப் புகையாக மனதில் உருமாறுகிறது.

"இது எல்லாம் என்ன? நாம் நினைத்துக் கொள்வதுதான். மற்ற எல்லோருக்கும் தோன்றுகிறதா என்ன? இல்லையே. 'சென்சிட்டிவ்னஸ்' என்பது சிலரிடம்தான் அதிகமாக இருக்கிறது. அது எழுத்தாளர்களிடம் நிறையவே இருக்கிறது; இருக்கவேண்டும். என்னுடைய எழுத்துக்கு ஏற்றார்ப் போன்ற 'சென்சிட்டிவிட்டி' எனக்கு இருக்கிறது. அதற்கு ஏற்றார் போன்ற அனுபவங்கள் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ரிஷிகேஸில் உடனே நான் நினைத்துக் கொண்டேன். எனக்கு அம்பாளுடைய நினைப்புதான் வருகிறது. அம்பாள் என்றால் யார்? அம்மாதான் அம்பாள். ரிஷிகேஸில் ஒரு பல்லக்கு மேகத்துக்கு இடையே நகர்கிறது. திரைபோட்ட பல்லக்கு திரையில் இருந்து ஒரு கண் எட்டிப் பார்க்கிறது. ஒரே ஒரு கண் மட்டும்தான். ராஜகுமாரி என்னை எட்டிப் பார்க்கிறாள். அந்த அளவுக்கு மனது போகுதய்யா... எனக்கு உடம்பெல்லாம் அலரிப் போய்விட்டது. பூமியில் என்னுடைய கால் இல்லை. நானே என்னை இழந்து நிற்கிறேன். எனக்கு நான் வேண்டும். ஆனால் அப்போது அங்கே இல்லை நான். மனைவி, குழந்தைகள் எல்லோரையும் மெட்ராஸில் விட்டுவிட்டு வந்திருக்கிறேன். என்றால் எப்படி, என்னை நான் இழந்துவிடமுடியும். பயம் வந்துவிட்டது. பக்கத்திலிருந்தவர்கள் எல்லோரும் கத்துகிறார்கள். சோடா கொடுக்கிறார்கள். பதறிப் போய்விட்டார்கள். அவர்களுடைய பாஷையில் என்னமோ பேசுகிறார்கள். எனக்கு என்ன புரிகிறது? அவனை நான் பார்த்துவிட்டேன என்பது அவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? சில தருணங்களில், அவளே ஏமாந்து விடுகிறாள். மாட்டிக்கொண்டு விடுகிறாள். நான் அவளிடம் மாட்டிக் கொள்ளாமல் இருக்கும் போது, அவள் என்னிடம் மாட்டிக்கொண்டு விட்டாள். அவளை என்னால் அவ்வளவு சுலபமாக விடுவித்துவிட முடியாது. அது இந்த லோகம் சம்பந்தப்பட்டது இல்லை. அதே நேரத்தில் இல்லையென்றும் உறுதியாகச் சொல்லிவிட முடியாது."

"ஒரு கதை உங்களுக்குள் உருவாகும் புள்ளியிலிருந்து, ஒரு முழுமையான வடிவத்தை அடைவது வரைக்கும் உள்ள செயல்பற்றிச் சொல்லமுடியுமா?"

"கதை எங்கேத் தோன்றுகிறது, கரு எங்கே தோன்றுகிறது? எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தம் இல்லாமலும் இருக்கும். 'அஞ்சலி' என்று ஒரு கதை, ஐந்து பூதங்களையும் உருவகப்படுத்தி எழுதினேன். நான்கு கதைகள் வந்துவிட்டது. காயத்தைப் பற்றி எழுத வரவில்லை. அதற்காக எட்டு வருடம் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். அது வரும் என்று எனக்குத் தெரியும். எனவே காத்துக் கொண்டிருப்பது பற்றி, நான் கவலைப்படுவதில்லை. ஒரு நாள் குழுட்டியில் கனல் தகதகவென்றிருந்தது. நான் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தேன். 'ஏக்கா', என்று ஒரு வார்த்தை அப்போது மனதில் ஓடியது. ஏகாம்பரி, ஏகாம்பரம் என்று உருக்கொண்டு, கொண்டே போய்க் கொண்டிருக்கிறது. இப்படித்தான் கதை உருவாகிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன். மனது தளர்ந்துபோய், எங்கே நெகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறதோ, அங்கே கவித்துவம் ஏற்படுகிறது. 'சிங்காநதி' யில் ஒரு அத்தியாயம், 'my dark Gazzle of the night' என்று ஆரம்பிக்கிறது. ஏன் இப்படி ஆரம்பித்தீர்கள் என்று என்னைக் கேட்டால், எனக்குத் தெரியாது. என்னமோ தோன்றியது, அப்படி தொடங்குகிறேன். தொடங்கிய பிறகு, அதன் பாட்டுக்கு, அது போய்க்கொண்டே இருக்கிறது. ஒரு கதையில் ஒருவன், எதையோ, இப்படி கையில் தூக்கிக்கொண்டு போகிறான். உடனே, 'பறவையின் ஓடிந்த சிறகு போல்' என்று எழுதினேன். ஏன் இப்படி வந்தது என்று என்னைக் கேட்டால், எனக்கு எப்படித் தெரியும்! அது வந்துவிட்டது, அவ்வளவுதான். 'sympathy'."

"ஒருமுறை நாகுக்காக பேசுவது பற்றி எழுதவேண்டும். ஆனால், எனக்கு உவமானம் கிடைக்கவே இல்லை. தூங்கிவிட்டேன். அது பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. எது பற்றியுமே நான்

கவலைப்படுவது இல்லை. இதனை நான் திரும்பத் திரும்ப பலமுறை சொல்லிக் கொள்கிறேன். தூக்கத்தில், 'மாம்பூவை காம்பு ஆய்வது போல்' என்று ஒரு கரித்துண்டு சுவற்றில் எழுதிக் கொண்டே செல்கிறது. இதனை கதையில் அப்படியே சேர்த்துவிட்டேன். இதற்கு நான் பொறுப்பாக முடியுமா? எழுத்தாளன், அவன் எழுதும் எல்லாவற்றுக்கும் பொறுப்பாக முடியாது. அவன் வழியாக வெளிப்படுவதுக்காக, சில சமயங்களில், சில தாதுக்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. சமயம் வந்தவுடன் அது வெளிப்படுகிறது. இவன் மூலமாக நான் வரவேண்டும் என்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவ்வளவுதான்; இந்த எண்ணம் நமக்கு இருக்கவேண்டும். எப்போது, எதில் உங்களுக்கு ஈடுபாடு ஏற்படுகிறதோ, அந்த ஈடுபாடுதான் உங்களுடைய அனுபவம். உங்களுடைய முஸ்தி, விடுதலை, குறிக்கோள், அதிர்ஷ்டம், பாக்கியம் எல்லாம். 'கமுகு' எழுத பத்து வருஷம் ஆனது; 'அபிதா', இரண்டு வருஷம்; 'புத்ர' இரண்டு வருஷம்; 'அஞ்சலி' எட்டு வருஷம்...

"நான் நேரத்தைப் பார்ப்பது கிடையாது. எழுதுவதற்காகத் தனியாக இடம் தேடுவது கிடையாது. நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தாலும், நான் எழுதிக் கொண்டே இருப்பேன். டீ தேவையில்லை, டேபிள் தேவையில்லை, பேப்பரும் பேனாவும் மையும் மட்டும் போதும். எந்த நிமிஷம் ஆரம்பிக்க வேண்டுமோ, அந்த நிமிஷம் ஆரம்பிக்க முடியும். அதனாலேயே என்னைக் கோவில் மாடு என்கூடச் சொல்வார்கள்."

"மற்ற தமிழ் எழுத்தாளர்களுடன் ஒப்பிடும் போது, பெண்கள் மீது உங்களுக்கு இருக்கும் ஈர்ப்பு, வித்தியாசப்பட்டு நிற்கிறது. 'அபிதா' நாவல் சிறந்த உதாரணம். 'அபிதா'வுக்கு பின்னாடி தேங்கி நிற்கும், காதலித்த அனுபவங்கள் பற்றி சொல்லுங்கள்."

"எனக்கு காதலுடன் சம்பந்தப்பட்டும் சம்பந்தப்படாமலும் இருக்கிறது. சிவனுடைய நெற்றிக் கண் சூடு தகிக்கும்; அது போல்தான் காதல். அதாவது அந்த அனுபவம். அதனை நான், அனுபவம் என்று இரண்டாக பிரிக்கிறேன். அனு என்றால், ரகசியம் என்று பொருள். பவம் என்றால், ரகசியமான அனுபவம் அல்லது உணர்ச்சி. அதனால்தான் காதலை ஒருவராலும் முழுமையாக சொல்லிவிட முடியாமல் இருக்கிறது. காதல் என்பது ஒருவிதமான உணர்ச்சி. அதனை மனிதர்களுடன் சம்பந்தப்படுத்தக் கூடாது. காதல் என்பது நேர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. அபிதா நிஜமானவள்தான். இப்போது இறந்து போய்விட்டாள். காலமாகும் போது வயது என்பது. "நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன். நீ என்னைக் காதலிக்கிறாயா" என்று நாங்கள் பேசிக் கொண்டது கிடையாது. அவள் இன்னொருத்தன் பொண்டாட்டி. எட்டு வயதில் அவளுக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்டது. ஆனால் நாங்கள் ஒருத்தரை ஒருத்தர் அறிவோம். நான் அவளைப் பற்றி எழுதுவதாக இருக்கிறேன். அபிதாவைப் பற்றி இன்னொரு அபிதா. காதலிக்கும் மனுஷாளையே, எப்போதும் தொடர்ந்து காதலித்துக் கொண்டும் இருக்க முடியாது. அது சாத்தியமும் இல்லை. அது ஒரு தருணம், மகத்தான ஒரு விபத்து. 'A tremendous accident'

"நாம் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப்போகும் பொம்மனாட்டியைப் பார்த்து, "நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்" என்று சொல்ல முடியுமா? சாத்தியம் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. என்ன ஆகுமென்றால் "அட, என்னடா இது இப்படி கல்யாணம் செய்து மாட்டிக்கொண்டு விட்டோமே" என்று தோன்றும். ஒருநாள், நான் பார்த்தேன்... அப்போது நான் மிகவும் சின்னப் பையன். அவள்... அவனுடைய பொண்டாட்டியோ, வைப்பாட்டியோ எனக்குத் தெரியாது. அவளை, அவன் எட்டி உதைக்கிறான். அவள் அவனுடைய காலை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். "ஏண்டா இவங்க இப்படி இருக்காங்க" என்று நான் எண்ணினேன்.

நம்முடைய சம்பிரதாயத்தில் இது போன்ற, ஒரு ஏற்பாட்டை ஏற்படுத்தி வைத்திருக்காங்க. எதை விட்டாலும், உன்னை நான் விடமாட்டேன் என்று. இந்த காலத்தில் இதெல்லாம் கிடையாது. இந்த காலத்து மனுஷாளைப் பற்றி, நான் பேசவும் இல்லை. பொம்மனாட்டிக்குப் புருஷன் ஏன் முக்கியம் என்றால், பிறந்த வீட்டிலிருந்து கழட்டி விட்டிருக்கிறாங்க. நாத்து நடுகிறது மாதிரிதான். ஒரு இடத்தில் இருந்து, இன்னொரு இடத்தில் பிடுங்கி நடுவது போல். இப்படி ஒருவர் வாழ்க்கையில் இன்னொருவர் வந்து புகுந்து கொள்வது போன்ற நிலமை ஏற்படக்கூடாது. இவனுக்குத் தனியாக ஒரு வாழ்க்கை, அவளுக்குத் தனியாக ஒரு வாழ்க்கை என்று இருக்கவேண்டும்."

"நான் ஒரு சௌந்தர்ய உபாசகன்" என்று எங்கேயோ நீங்கள் குறிப்பிட்டதாக ஞாபகம். இப்போதும் அப்படித்தான் இருக்கிறீர்களா?"

"ஆமாம். இப்போதும் சொல்கிறேன், நான் ஒரு சௌந்தர்ய உபாசகன்தான். அழகு என்பதை தனியாக வரையறுத்துவிட முடியாது. அந்தந்த சமயத்தில மனதுக்கு என்ன தோன்றுகிறதோ அதுதான் அழகு. எனக்கு பதினெட்டு, பத்தொன்பது வயது இருக்கிற சமயத்தில், அப்போது காஞ்சிபுரம் பக்கத்து கிராமத்தில் ஒரு நண்பி இருந்தாள். அவளைப் பார்த்து ரொம்ப காலம் ஆகிவிட்டது. திடீரென்று ஒரு நாள், அவளைப் பார்க்க வேண்டும் என்று எனக்கு ஒரு ஆவல் ஏற்பட்டுவிட்டது. நான் கிளம்பி ஓடுகிறேன். போய்ச் சேரும்போது இருட்டிவிட்டது. எப்படியோ, விசாரித்து, விசாரித்து அவள் வீட்டைக் கண்டு பிடித்துவிட்டேன். கதவைத் திறந்து உள்ளேப் போனேன். அவள் படுத்துக் கொண்டிருந்தாள். உடம்பு வயதேறி தளர்ந்துவிட்டது. என்னைப் பார்த்த மாத்திரத்தில், "அட ராமாமிருதம் வந்தியாப்பா, எப்ப வந்த" என்றாள். நான் அதிர்ந்து

போய்விட்டேன். இது ஞாபக சக்தியில் சேர்த்தியா, அல்லது எப்போதுமே நான் அவளுடைய எண்ணத்தில இருந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று அர்த்தமா? அல்லது அவர்களுக்கே உரித்தான ரத்தத்தோடு ரத்தமாக கலந்த ஒரு சம்பந்தமா? எனக்குத் தெரியவில்லை. அவள் எப்படி என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டுவிட்டாள்? ஒரு நிமிடத்தில், "நான்தான் ராமாமிருதம்" என்று சொல்லக்கூட வழியில்லாமல் செய்துவிட்டாளே! இந்தத் தருணம் இருக்கிறதே, அதுதான் எனக்கு முக்கியம். இதைத்தான் நான் சௌந்தர்ய உபாஷகன் என்று சொல்கிறேன்.

"சமயம் என்பது ஒரு மூகூர்த்த வேளை. எவ்வளவோ விதமான வேதியியல் பொருட்கள் அதில் ஒன்று சேர்கிறது. முன்ஜென்மம், ஞாபகம், ஞாபகமே இல்லாத நிலை, திடீரென்று ஏற்படக்கூடிய இராசாயணம். அந்த சமயத்தில் நாம் நம்முடைய வசத்திலேயே இல்லை. எனக்குத் தோன்றுகிறது, சாவு நிகழும் சமயத்தில் கிட்டத்தட்ட இதுபோல்தான் இருக்கும் என்று."

"இந்த என்பத்தாறு வயதில், உங்களுக்கு தெரிந்தவர்களில், உயிரோடு இருப்பவர்களின் எண்ணிக்கையைவிட, இறந்தவர்கள் எண்ணிக்கைதான் நிச்சயம் அதிகமாக இருக்கும். நிறைய பேரின் - நண்பர்களின், உறவினர்களின் - மரணங்களைப் பார்த்திருப்பீர்கள். இப்போது மரணம் குறித்த உங்கள் பார்வை என்னவாக இருக்கிறது?"

"என்னுடைய முப்பத்தைந்து வயதிலிருந்தே மரணம் என் அண்டை விட்டுக்காரனாக இருக்கிறான். தொடர்ந்து தெரிந்தவங்களில் யாராவது ஒருத்தர் போய்கொண்டே இருக்காங்க. என் தம்பி போய்விட்டான், தங்கச்சி போய்விட்டாள், இன்னொரு தங்கை விதவையாகி விட்டாள், நண்பர்கள் போய்விட்டார்கள். போக வேண்டியவர்கள் போய்க் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

போனவர்கள் திரும்புவதும் கிடையாது. ஆனால், உறவினர்களைவிட நண்பர்கள் போகும்போது பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுதான் ரொம்பக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. என் பங்குக்கு வாழ்க்கையின் கோப்பையில் என்ன என்ன இருந்ததோ, அது எல்லாவற்றையும் நான் பருகியாகிவிட்டது. இப்போது நான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பது ஒன்றே ஒன்றைத்தான். ஒரு நாடகமேடை போன்ற இந்த அமைப்பில், எந்தப் பக்கமாக நான் வெளியேறப் போகிறேன் என்பதுதான் அது. அல்லது நடுவிலேயே போகப் போகிறேனா? எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருக்கிறது. பயமும் இருக்கிறது. அதே சமயத்தில் பயம் இல்லையென்றும் சொல்லவேண்டும். பயந்தால் அது என்னை விட்டுவிடப் போகிறதா என்று ஒரு தெம்பும் இருக்கிறது. என்னுடைய வேலை என்ன? எதற்கு இங்கே வந்தேன்? எழுத்து என்னிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டிருக்கிறது. காலம் எப்போதும் நகர்ந்து கொண்டே இருக்கும். அது யாருக்காகவும் காத்திருக்காது. நான் இப்போது பேசிக்கொண்டே இருக்கிறேன். எந்த சமயத்தில் முடிவு வரும் என்று தெரியவில்லை. அதனால் அந்த அவசரத்திலேயே நான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னால் முடிந்த வரைக்கும் என்ன சொல்ல வேண்டுமோ, அதைச் சொல்லிவிட வேண்டும் என்னும் அவசரத்தில் பேசுகிறேன். ஆனால் எதுவும் என்னுடையதில்லை. நீ எதனையும் எடுத்துக் கொண்டு போகமுடியாது. எடுத்துக்கொண்டு எங்கேதான் போவே! கையில் காச இல்லையே! காச இருந்தாலும்தான், எங்கேப் போய என்ன பண்ணமுடியும்?

"ஒருமுறை என் தம்பி இங்கே வந்திருந்தான். என்னிடம் அவன் கேட்டான்: 'ஏண்டா நாம் வாழ்ந்து விட்டோமே, இத்தனை நாளும். நாம் என்னத்தை சாதித்திருக்கிறோம். நீயாவது ஒரு எழுத்தாளன். நான் என்ன பண்ணியிருக்கிறேன். எனக்கு ஒன்றும் தெரியலையே'". உடனே எனக்கு ஒரு திகில் ஏற்படத்தான் செய்தது. இப்போது நான் என்னதான் எழுதியிருந்தாலும், மக்களுக்கு மறதி ஜாஸ்தி.

தி.ஜானகிராமனை இப்போது யார் கொண்டாடுகிறார்கள். ஏன் த.நா.குமாரசுவாமியையே இப்போது யாருக்கு நினைவிருக்கிறது. கு.ப.ரா, ந.பிச்சமூர்த்தி பெயர்களை யார் சொல்கிறார்கள்? பெயர்களை குறிப்பிட்டு சொல்வது அவ்வளவு முறையல்ல. அதனால் நான் இதனை அத்துடன் விட்டுவிடுகிறேன். இப்படியாக என்னதான் செய்து, என்ன பிரயோஜனம் என்று தோன்றுகிறது."

"பக்கத்து மாநில எழுத்தாளர்களுடன் ஒப்பிடும்போது, தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு அங்கீகாரம், விருதுகள் எல்லாம் குறைவுதான். பலருக்கும் அது ஒரு மனக்குறையாகவே இருக்கிறது. உங்களுக்கு எப்படி இருக்கிறது?"

"விருதுகள் என்று கணக்கிட்டால் பத்து, பன்னிரண்டு வாங்கியிருக்கிறேன். சாகித்ய அகாதமி, கலைமாமணி... இப்படியே போய் கொண்டே இருக்கும். சங்கராச்சாரியார், பெரியவர், ஒரு விருது கொடுத்திருக்கிறார். நான் கொஞ்சம் அதனை பெரியதாகத்தான் நினைக்கிறேன். அவருக்கும் இலக்கியத்துக்கும் எவ்வளவு சம்பந்தம் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் என்னுடைய எழுத்தில் ஆன்மிகத்தின் சாயல் இருப்பதால், அவர் கொடுத்திருக்கிறார். அப்பறம் ஞானபீட விருதுக்கு இரண்டு முறை பரிந்துரைக்கப் பட்டிருக்கிறேன். நான் பிராமணன், அந்தத் தொந்தரவு வேறு இருக்கிறது. எனவே இங்கே தி.மு.க. ஆட்சியில், எனக்கு எந்த விருதும் கிடைப்பதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. ஜெயலலிதா இருந்ததால் கலைமாமணி கிடைத்தது. அது கிடைத்தால் என்ன, கிடைக்காவிட்டால் என்ன? நான் அதையெல்லாம் போட்டுக் கொள்வதே கிடையாது. டாக்டர் பட்டம் வேறு, யாரோ ஒருவர் கொடுத்திருக்கிறார். இதற்கும் மேல் மற்றவர்களால் எனக்கு என்னதான் தந்துவிட முடியும்."

"உங்கள் எழுத்துக்களைப் படித்துவிட்டு வாசகர்களிடம் இருந்து வந்த எதிர்வினைகள் பற்றி..."

"ஞானமூர்த்தி நகரில் இருக்கும் போது ஒருவர் வந்தார். என் கையை பிடித்தார். கண்ணில் ஒத்திக் கொண்டார். அழுகிறார், அழுகிறார், அரைமணி நேரமாகத் தொடர்ந்து அழுதுகொண்டே இருக்கிறார். அப்புறம் நான் வருகிறேன் என்றுவிட்டு போய்விட்டார். எதுக்கு வந்தார்? என்ன சொல்ல வந்தார்? என்ன சொன்னார்? அழுகை மூலமாக, அவர் சொல்ல விரும்பியதைச் சொல்லிவிட்டாரா? தெரியவில்லை. இன்னொருவர் வந்தார், இலங்கையிலிருந்து.

"உங்களைப் பார்க்கவேண்டும் என்று முப்பது வருடமாக முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். உங்களைப் பார்க்காமலேயே செத்துப்போய் விடுவேனோ என்று நினைத்தேன். அகதியாக இந்த ஊருக்கு வந்தேன். அகதியாக வந்தாலும் உங்களை பார்த்துவிட்டேன்" அப்படின்னார். இன்னொரு ரசிகர், "நீங்க ஏன் டாய்லெட்டுக்கு தண்ணீர் ஊத்துகிறேன். நான் வந்து ஊத்துகிறேனே" என்றார். இது என்ன அநியாயமாக இருக்கிறது."

"கடைசியா..."

"எழுத்துக்கோசரம் நான் எந்த சமரசமும் செய்து கொண்டதில்லை. என் இஷ்டப்படிதான் எழுதி வந்திருக்கிறேன். அப்படி எனக்கு எழுதவும் முடிந்திருக்கிறது. இனிமே காசு வந்து, எனக்கு என்ன ஆகவேண்டும்? எனக்கு எல்லாமே கிடைத்துவிட்டது. சோறுதான் இப்போதைக்கு வேண்டும். அதுவும் என்னால் அதிகம் சாப்பிடக்கூட முடியாது. வயிறு குறுகிப் போய்விட்டது. கை கால் ஓய்ந்துவிட்டது. உங்களைப் போல், யாராவது ஒருவர் வந்து பேட்டி கேட்கிறார்கள். கேட்டால் உடனே கட்டாயம் பேசியாக வேண்டும் என்று ஏதாவது சட்டம் இருக்கிறதா என்ன? அவசியமே கிடையாது. ஆனால் என்னமோ, மரியாதைகளை மட்டும் விடுவதற்கு இன்னும் நான்

தயாராக இல்லை. இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்குத்தான். அப்பறம் நீங்களே, "அவருக்கு வயதாகிவிட்டது. அவரைப் போய் தொந்தரவு செய்யவேண்டாம்" என்று விட்டுவிடுவீர்கள். இல்லையென்றால் சொன்னதையே சொல்லிக் கொண்டிருக்கப் போகிறார் என்று நினைப்பீர்கள். ஆனால் எப்போது, நான் சொல்வது உங்களுக்கு அலுக்காமல் போகிறதோ, அப்போது வரைக்கும் நான் உங்களுக்குச் சொல்லிக்கொண்டேதான் இருப்பேன்."

சந்திப்பு: தளவாய் சுந்தரம்

படங்கள்: புதூர் சரவணன்

('குமுதம் ஜங்ஷன்' பத்திரிகைக்காக எடுக்கப்பட்ட நேர்காணல். இதன் சுருக்கமான வடிவம் 'ஜங்ஷன்' இதழில் வெளியானது.)

அம்பாளின் சிலம்பொலி:

லா.ச.ரா படைப்புகள் குறித்து... - 1

ஜடாயு

<https://tamilhindu.com/2012/05/la-sa-ramamirtham-1/>

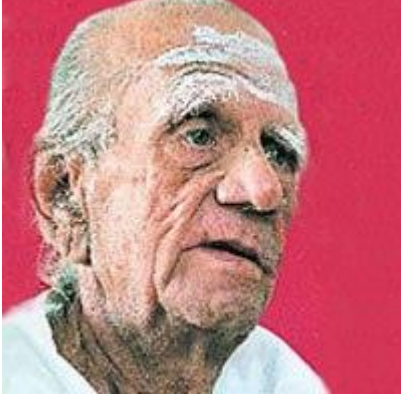
ஊட்டி இலக்கிய முகாமில் 26-5-2012

அன்று ஆற்றிய உரையின் கட்டுரை வடிவம்.

1930களில் ஒரு சாயங்கால நேரம். சென்னை மெரினா கடற்கரையில் அவர்கள் வழக்கமாக கூடும் இடத்தில் ஒரு நண்பர்கள் ஜமகளைகட்டியிருக்கிறது. நடுநாயகமாக வெண்தாடி மார்பில் புரள ஒருவர் உட்கார்ந்திருக்கிறார், அவருக்குப் பக்கத்தில் கண்ணாடிக் காரர் ஒருவர். நீண்ட நெற்றியுடன் வெடிச்சிரிப்பு சிரிக்கும் இன்னொருவர்... இன்னும் ஏழெட்டு பேர். இவர்கள் பேசுவதையெல்லாம் ஆர்வமாகக் கவனித்துக் கொண்டு ஓரத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறார் இதே கோஷ்டியைச் சேர்ந்த இன்னொரு இளைஞர்.

அந்த இளைஞரான லா.ச.ராமாமிருதம் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நினைவு கூர்ந்து எழுதிய காட்சி இது - "மணிக்கொடி சதஸ்" என்ற

கட்டுரையில். அந்த ஜமாவில் நடுநாயமாக இருந்தவர்கள் ந.பிச்சமூர்த்தி, கு.ப.ரா, புதுமைப் பித்தன்.. சுற்றியிருந்தவர்களில் சி.சு.செல்லப்பா, சிட்டி, எம்.வி.வெங்கட்ராம், மௌனி, பி எஸ் ராமையா எல்லாரும் உண்டு. அனேகமாக நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் Who is Who என்று சொல்லத் தக்க தாரகைகள் அத்தனை பேரும் அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்தார்கள் என்று சொல்லிவிடலாம்.

அந்த மணிக்கொடி யுகத்தின் கடைசி நட்சத்திரமாக வாழ்ந்து மறைந்தவர் 'லா.ச.ரா.' என்று இலக்கிய உலகம் பிரியமாக அழைத்துவந்த லால்குடி சப்தரிஷி ராமாமிர்தம். 1930களில் எழுத ஆரம்பித்து இடைப்பட்ட வருடங்களில் தொடர்ந்து எழுதி, 2007ம் ஆண்டு மரணமடைந்தார்.

மணிக்கொடி யுகம் என்ற அந்தப் பாரம்பரியத்தின் கடைசி விழுதாக அவர் இருந்தார். ஆயினும், புதுயுகத்திற்கான தேடல், சமூக அக்கறைகள், நவீனத்துவ சிந்தனைகள் போன்ற அந்த இலக்கிய இயக்கத்தின் பொதுப் போக்குகளையும் அபிலாஷைகளையும் லா.ச.ராவின் படைப்புகளும் பெரிதாகக் கைக்கொள்ளவில்லை. அந்த உலகம் தனக்கே உரியதான ஒரு அலாதினான இயல்பையும் பாணியையும் கொண்டிருந்தது.

வீட்டையும், குடும்பத்தையும் விட்டு வெளியே செல்லாத உலகம்.

குடும்ப பாசங்கள், உறவுகள், வீட்டில் நிகழும் சடங்குகள், குடும்பத்தில் நிகழும் மரணங்கள், குழந்தைகள் பிறப்பு - பெரும்பாலும் இவற்றால் மட்டுமே ஆன ஒரு உலகம்.

பெண்களின் ஆளுமைகளும் ஆகிருதிகளும் ஒங்கி உள்ள உறவுகள், பாட்டிகள், அம்மாக்கள், மாமியார்கள், மனைவிகள், மகள்கள், மருமகள்கள், பேத்திகள், இவற்றால் ஆன உலகம். அதிலும் இவர்கள் எல்லாரும் அடிப்படையில் அம்மாக்களாகவே பெரிதும் வளையவரும் ஒரு உலகம்.

இந்த வட்டத்திற்கு வெளியே நடக்கும் சமூக மாற்றங்கள், கிளர்ச்சிகள், அரசியல் கொந்தளிப்புகள், போர்கள் - இவற்றுடன் லாசராவுக்கும் அவரது

பாத்திரங்களுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லாதது போலவே அவரது படைப்புகளை வாசிக்கும் எந்த ஒரு வாசகனுக்கும் தோன்றும்.

ஆனாலும் அந்தக் கதைகள், படைப்புகள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் உறைந்து விட்டவை அல்ல. அவற்றில் ஒரு மாபெரும் சலனம், ஒரு இயக்கம் பிரவாகமாக ஓடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இதுவே அடிப்படையில் லாசாராவின் கலை மேதைமை என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

படைப்புகள்:

அபிதா, புத்ர என்று இரண்டு முக்கிய நாவல்கள் (இவை நாவல்களுக்கான வீச்சும் விரிவும் கொள்ளாததால், குறுநாவல்கள் என்றே கருதப் படவேண்டும் என்று கறாரான நாவல் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் கூறும் விமர்சனப் பார்வையும் உள்ளது).

மொத்தம் இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள். இவற்றில் இதழ்கள் என்று ஒரே தலைப்பிடப் பட்டு ஒரே சுருதி லயத்தில் எழுதப் பட்ட கதைகள், பஞ்சபூதக் கதைகள் ஆகியவையும் அடங்கும். ஜனனி, பாற்கடல், பச்சைக் கனவு, புற்று, அபூர்வ ராகம், ராஜகுமாரி ஆகிய கதைகள் தமிழின் ஆகச் சிறந்த சிறுகதைகள் என்று பல்வேறு விமர்சகர்கள் போடும் பட்டியல்களிலும் கட்டாயம் இடம்பெறக் கூடியவை.

அது போக, சுயசரிதை, நினைவலைகள் என்று சொல்லத் தக்க அவரது படைப்புகளும் பரவலாக வாசிக்கப் பட்டவை. பாற்கடல் - லாசரா குடும்பத்தின் மூன்று தலைமுறை வரலாறு, அவரது வாலிப வயது வரையிலான நிகழ்வுகள். சிந்தாந்தி - இதற்குப் பிந்தைய கால நினைவுகள். இந்த இரண்டு நூல்களிலும் அவரது மற்றும் அவரது குடும்பத்தின் சுய வரலாறு தொடர்ச்சியாக அல்லாமல், அவ்வப்போது நினைவு கூறும் சம்பவங்களின் துணுக்குகளாகக் கூறிச் செல்லப் படுகிறது.

இப்படைப்புகளில், சக்கு, அபிதா, அம்பி போன்றவர்களும், லா.சராவின் சொந்தத் தாத்தா, அத்தைப் பாட்டி போன்றவர்களுமாக, நம் மனதில் மிக

ஆழமாகப் பதியும் நிஜமும், புனைவுமான பாத்திரங்களை லாசரா உலவ விட்டிருக்கிறார். இந்தப் பாத்திரங்களில் பல போன நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை. சில அதற்கும் முந்தைய நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை (1800களின் கடைசி). ஆனாலும் இந்தப் பாத்திரங்கள், அவற்றின் உணர்வுகள், அவர்களது அக உலகத் தேடல்கள், வாழ்க்கை ஊசலாடல்கள், தத்துவார்த்த பிரதிபலிப்புகள் ஆகியவை 2012ல் வாழும் நம் மீதும் தாக்கம் செலுத்துவதாக, பாதிப்பதாக உள்ளன. லா.ச.ரா ஏன் இப்போதும், வரும் நூற்றாண்டிலும் கூட வாசிக்கப் படுவார் என்பதற்கான காரணமும் அதுவே.

இந்த படைப்புகளை ஒவ்வொன்றாக எழுதிக் கொண்டிருந்த போது, ஒவ்வொன்றிலும் அவரது குடும்பத்தைப் பற்றிய சிந்தனைகளும் விசாரங்களும் எப்படி வற்றாத நீருற்று போல வந்து கொண்டே இருக்கின்றன? அவற்றை இப்போது ஒட்டுமொத்தமாக வாசிக்கும்போது இது தொடர்பான ஒரு மலைப்பும் அயர்ச்சியுமான எண்ணம் தான் நமக்கு ஏற்படுகிறது.

அபிதா நாவல் குறித்து நண்பர் கோபி ராமமூர்த்தியின் ஒரு பதிவு

உக்கிர உணர்ச்சிகள்:

லா.ச.ராவின் எல்லா பாத்திரங்களும் சாதாரணமாக நாம் அன்றாட வாழ்வில் காண்பவர்கள் தான். ஆனால் கதைகளில் அவர்கள் உணர்ச்சிகளின் கொந்தளிப்பில், கொதிநிலையில் தான் அறிமுகமாகிறார்கள். கதை முடியும் வரை அப்படியே தான் இருக்கிறார்கள். ஒருவரை ஒருவர் வருத்திக் கொண்டு வேதனைப் படுகிறார்கள். அந்த வேதனைகளிலேயே ஒருவித குரூர சந்தோஷமும் கொள்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் இவற்றை இப்படியே விட்டு விடாமல் கடைசியில் ஒரு காலாதீதமான, பிரபஞ்சம் தழுவிய விஸ்தாரத்திற்கு லா.ச.ரா எடுத்துச் சென்று விடுகிறார். இதுவே அந்தப் படைப்புகளை பிரம்மாண்டமாக்குகிறது, கலைரீதியாக முழுமை பெற்றவையாக்குகிறது.

இதன் மைய விசையாக அம்பாள் என்ற அந்த தொன்மையான படிமம் இருக்கிறது. அம்பாள் - உச்ச நிலையிலான உக்கிரமும், உச்ச நிலையிலான கருணையும் ஒருங்கே கூடிய பெண்.

லாசராவின் தாய்மை சித்தரிப்பு முழுமையானது - தாய்மையின் கனிவை உருகி உருகி நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து பல பரிமாணங்களில் படைத்துக் காட்டுவது மட்டுமல்ல. தாய்மையில் உள்ளோடிக் கொண்டிருக்கும் குருரத்தையும் பேசக் கூடியதாக அவரது படைப்புகள் உள்ளன. தனது மகனுக்கு குழந்தை உண்டாகாமல் போகட்டும் என்று சபிக்கும் தாய் தான் புத்ர நாவலின் மையக் கதாபாத்திரம். பாற்கடலில் வரும் மாமியார் பற்றி மருமகள் எண்ணுகிறாள் - “கபடும் கருணையும் கண்ணில் கூடி அம்மா கண்ணைச் சிமிட்டும் போது அதுவும் ஒரு அழகாய்த் தானிருக்கிறது”.

இந்த பாத்திரங்கள் பிரக்ஞை நிலையில் வெறி பிடித்தது போல நடந்து கொள்வதால் தான், சாதாரண காட்சிகள் நாடகீயமாக ஆகின்றன. சாதாரண மனிதப் பாத்திரங்கள் காவிய ரூபம் கொள்கின்றன. சாதாரணப் பெண் சன்னதம் வந்த நிலையில் காளியாக மாறுவது போல. சாதாரணமாக லுங்கியை மடித்துக் கட்டி பீடி வலித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆள், ஒரு குறிப்பிட்ட சடங்கில் சாமியாடும்போது (கேரளத்து பகவதி கோயில்களின் வெளிச்சப்பாடு போல) அந்த உக்கிர தெய்வமாகவே ஆகி விடுவது போல.

ஆனால் அந்த உணர்ச்சிப் பிழம்பு நிலையிலும் அவர்களது சாதாரண குணங்கள் மறைவதில்லை. கேரள விழாக்களில், பயமுறுத்தும் “தெய்யம்” வேஷம் கட்டி ஆடத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கும் ஆள் ஒரு குழந்தையை சகஜமாக தூக்கிக் கொஞ்சுவது போல. இந்த அம்சம் தான் அவரது படைப்புகளுக்கு ஒரு கவர்ச்சிகரமான சுவாரஸ்யத் தன்மையை அளிக்கிறது.

ஒருவிதத்தில் லாசராவே அப்படித் தான் இரண்டின் கலவையாகவும் இருந்திருக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது. அவரது புகைப்படங்களைப் பார்க்கும் போது, புருவங்களின் அடர்த்தி, சிங்கம் போன்ற பிடரிமயிர், ஊடுருவும் கண்கள் இவையெல்லாம் சேர்ந்து ஒருவித “மிஸ்டிக்” தன்மையை அளிக்கின்றன. ஆனால் நேர்ப்பேச்சிலும், பழக்கத்திலும் அவர் பெரும்பாலும் சராசரி லௌகீகக் கவலைகள் கொண்ட குடும்பத் தலைவராக, ஒரு வங்கி அலுவலராக அத்தகைய பாவனைகளுடனே இருந்திருக்கிறார் என்று பேட்டிகள் மற்றும் அனுபவப் பதிவுகள் வாயிலாக தெரிய வருகிறது.

படிமங்களின் பெருவெளி:

“குடும்பம் ஒரு பாற்கடல். அதிலிருந்து தான் லக்ஷ்மி, ஐராவதம், உச்சைஸ்ரவஸ் எல்லாம் உண்டாயின. அதிலிருந்து முளைத்துத் தான் நீங்கள் எனக்குக் கிட்டினீர்கள். ஆலஹால விஷமும் அதிலிருந்து தான் உண்டாகியது; உடனே அதற்கு மாற்றான அமிருதமும் அதிலேயே தான்..”

அனாயாசமாக படிமங்களை வாரியிறைத்துச் செல்லும் எழுத்து லா.ச.ராவுடையது. மொழி படிமங்களாக ஆகும் தருணம் எல்லா இலக்கிய வடிவங்களிலும் ஒரு உச்ச நிலையாகக் கருதப் படுகிறது. இந்த அம்சம் தூக்கலாக இருப்பதால் தான் லா.ச.ராவின் படைப்புகள் மீண்டும் மீண்டும் வாசகனைத் தம்மை நோக்கி இழுத்துக் கொண்டே இருக்கின்றன.

சிந்தா நதி என்ற அவரது ஒரு நூலின் பெயரே ஒரு அழகிய படிமம். (சில வாசகர்கள் “சிந்தாத நதி” என்று அதற்குப் பொருள் கொள்வதைக் காண்கிறேன். அதில் வரும் “சிந்தா” என்பது சம்ஸ்கிருத சொல். சிந்தா என்றால் சிந்தனை, எண்ணம், நினைவு..) அதில் வரும் சில சொற்கட்டுகள் தரும் படிமங்கள் அற்புதமானவை.

சிந்தாநதி ஓட்ட்த்தில் துள்ளு மீன்.

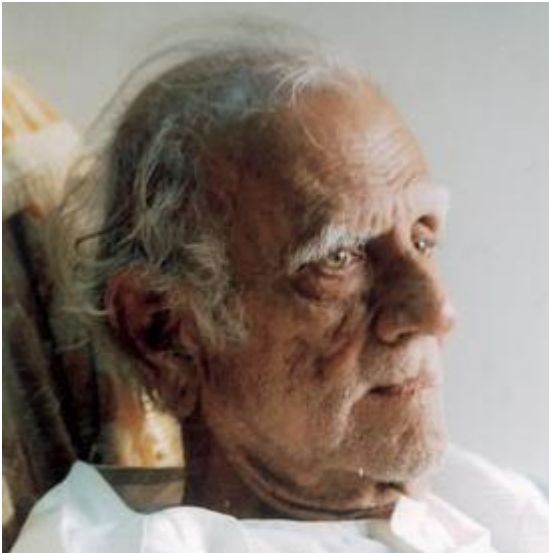
சிந்தா நதி - தலைக்கு மேல் ஆழத்தில், மண்டை ஓடுள் தோற்றங்கள்.

சிந்தா நதியில் தண்ணீர் எப்போதுமே பளிங்கல்ல.

ரொம்ப சரி, அத்தனையும் தூக்கி எறி - சிந்தா நதியில்.

சிந்தா நதியில் மிதந்து வந்த ஒரு அகல் சுடர்.

சிந்தா நதி மேல் ஒரு வானவில்.

சிந்தா நதி ஆழத்தில் காலைச் சுற்றிக் கொண்ட ஒரு கொடி.

புற்று சிறுகதையில், புற்றுக்குள்ளிருந்து சீறிய பாம்பு கடித்த தருணம் அவனது எண்ண ஓட்டங்கள் விரிகின்றன.

புற்றுக்குப் பால் ஊற்றி வேண்டித் தான் அவனது அம்மா அவனைப்

பெற்றெடுக்கிறாள். அவனது

பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் புற்றே

காரணமாகிறது. அவன் வாழ்வு

முழுவதும் புற்று மாபெரும்

மர்மமாகவும், திறக்காத ரகசியமாகவும்

அவனைத் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. ஒரு மாபெரும் படிமமாகிறது.

ஜன்னி சிறுகதையில் பராசக்தி உலக வாழ்க்கை எப்படி இருக்கும் என்று பார்க்க வேண்டிப் புறப்படுகிறாள். கரு உயிராக வெளிப்பட வேண்டிக் காத்திருக்கும் யோனிகளைத் தேடி, கடைசியில் அவள் ஆவிர்ப்பவிப்பது முறையற்ற உறவால் பிறக்கும், பிறந்த உடனேயே தாய் தகப்பானால் குளக்கரையில் கைவிடப் படப் போகும் குழந்தையின் உயிர்! அப்படி ஒரு குழந்தையின் உயிரில் லோகமாதாவைப் பிரவேசிக்கச் செய்வதில் லா.ச.ராவுக்கு தயக்கம் ஏதுமில்லை. அனேக கோடி பிரம்மாண்ட ஜனனீ, ஆப்ரஹ்ம கீட ஜனனீ (பிரம்மன் முதல் புழு வரையிலான உயிர்களின் தாய்) என்று தானே ல்லிதா சகஸ்ரநாமமும் அவளைப் புகழ்கிறது! இக்கதையில் ஜன்னி என்ற அந்தப் படிமம் விஸ்வரூபம் கொள்கிறது.

கடற்கரை மணலில் கால்பட்ட இடமெல்லாம் சங்கும் சிப்பியும் இடறுவது போல, எழுத்தெங்கும் படிமங்கள் இறைந்து கிடைக்கும் வெளி லாசராவின் எழுத்து என்றால் அது மிகையில்லை.

பெண்மை - காமம் - சாக்தம்:

“அம்பாளின் கால் சிலம்பொலி கேட்கவில்லை? உலகமே உபமானங்களும் உபமேயங்களுமாக மாறி விடுகிறது. நிஜத்தின் ஸ்வரூபங்களில் இப்படியும் ஒன்றோ? ..”

பெண்மையின் ஒளியை, அழகை, வர்ண ஜாலங்களைத் தேடுவது தான் லாசரா எழுத்து கொள்ளும் ஆன்மீகமான தேடலாக இருக்கிறது. அதற்கு மரபு ரீதியான ஒரு வலுவான பின்னணியும் உண்டு. அவரது குல தெய்வமான பெருந்திரு என்ற தேவி. தலைமுறைகளை ஒன்றிணைப்பவள். அவளே சாஸ்வதமான சொத்து என்று பாட்டி சொல்கிறாள்.

தமிழ்ப் பண்டிதரான தாத்தா நோட்டுப் புத்தகம் முழுவதும் பாடல்களாக எழுதிக் குவித்து வைத்திருக்கிறார். எல்லாம் பெருந்திரு மீது புனையப் பட்டது. அவற்றை குடும்பத்தில் யாரும் படிப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவை ஒரு மூலையில் கிடக்கின்றன. ஆனால் தாத்தாவுக்கு அது பற்றி எந்த விசனமும் இல்லை. அதை ஒரு இடையறாத தியானமாக, நித்திய

வழிபாடாக அவர் செய்து வருகிறார். இதே போன்றதொரு உணர்வு தான் லா.சா.ரா தன் எழுத்துக்கான உந்துதல் பற்றிக் கூறும் போதும் வெளிப்படுகிறது -

“புரிந்தது புரியாத்து இந்த இரண்டு நிலைகளுக்கும் உண்மையிலேயே என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது? இரண்டுமே தற்காலிக நிலைகள்.. விஷயம் அதனதன் உருவில் ஒரு ஒரு வழி வெளிப்படக் காத்திருக்கிறது.. அதனதன் வேளையில் வெளிப்படுகிறது.. சிந்தாநதி என் எஸ்டேட்டில் ஓடும் எனக்கே சொந்த நதி அல.. உயிரின் பரம்பரை லோகோஸ்ருதியின் மீட்டல் கங்கை இதன் கிளை” (சிந்தா நதி முன்னுரையில்).

ஒருவகையில் அவரது கதைகள் அனைத்தும் சக்தி பூஜை போலவே உள்ளன. அடிப்படையில் நான் சௌந்தரிய உபாசகன் என்று லாசரா அவரது வாழ்வின் கடைசிக் காலகட்டத்தில் அளித்த ஒரு பேட்டியில் சொல்லியிருக்கிறார்.

சக்தி பூஜையில் யந்திரம், மந்திரம், தந்திரம் ஆகியவை அதன் அலகுகள். இவையனைத்தும் உள்முகமானவை, அந்தரங்கத் தன்மை கொண்டவை.

முகக்கோணங்களும் தாமரை இதழ்களும் புள்ளிகளும் கோடுகளும் இணைந்து உருவாக்கும் வலைப்பின்னல்களான வடிவங்களே தியானத்திற்கான யந்திரங்கள் - சக்தி பூஜையில். லா.சா.ராவின் படிமங்கள் இப்படித் தான் இருக்கின்றன.

மீண்டும் மீண்டும் ஒருவித லயத்தில் வரும் உச்சாடனங்கள் போன்ற சொற்கள் - மந்திரமாகின்றன.

“தராமல் இருப்பாளோ அவள் என்ன சத்தியம் மறந்தவளோ”

“அவரவர் பூத்ததற்குத் தக்கபடி”.

“பரிகாசம் போலம் கடித்த பாம்பு, பலபேர் அறிய மெத்த வீங்கி...”

அபிதா நாவலில் அவளது பெயரை முதல் முறை அம்பி சொல்லிப் பார்க்கிறான் -

“அ - சிமிழ் போன்று வாயின் லேசான குமிழ்வில்

பி - உதடுகளின் சந்திப்பில்

தா - நாக்கின் தெறிப்பில்”

அந்தப் பெயரே மந்திரமாகிறது. அது வெளிப்படும் தருணத்தை லா.ச.ரா தனக்கே உரித்தான மொழியில் சொல்கிறார்:

“என் நாவில் மந்திரம் போல் ஒரு நாமம் துடித்தது. வெளிப்பட்டால் அதன் நயம் உடனே பொறிந்துபோம். உள்ளிருந்தால், நான் வெடித்துவிடுவேன். அவ்வளவு நுட்பமான, வேக மந்திரம், வேதனா மந்திரம்”

சக்தி பூஜையில் தந்திரம் என்பது பூஜையில் மானசீகமாக செய்யப் படும் உபசாரங்கள், முத்திரைகள் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும். லா.சா.ரா படைப்புகளில் வெளிப்படும் உணர்ச்சிகளின் தாரையே, பல்வேறு முத்திரைகளாக, தேவிக்கு செலுத்தப் படும் புஷ்பாஞ்சலியாக ஆகிவிடுகின்றது.

செவ்வரளி மலர்கள், செவ்வாடை, குங்குமம், செம்பருத்திப் பூவின் நிறம் - இந்த சிகப்பு காமத்தை, உயிரின் ஆதார சக்தியின் தீண்டலைக் குறிக்கிறது. இங்கு “காமம்” என்ற சொல் பாலுறவு சார்ந்த கண்ணோட்டத்தில் அல்ல, இந்து ஞான மரபில் வழங்கப் படும் தத்துவார்த்தமான பொருள் கொள்கிறது “ஆத்மாவின் காமத்தால்” (ஆத்மனஸ்து காமாய) என்று உபநிஷதத்தில் யாக்ஞியவல்கியர் மைத்ரேயிக்குக் கூறும் வாசகத்தின் பொருளைக் கொண்டு அதைப் பார்க்கவேண்டும். அதுவே

எல்லா மனித உறவுகளுக்கும் அடிப்படை. வாழ்வின் மீதான ஆசை, அந்த இச்சா சக்தியே காமம். பிரபஞ்சத்தின் அனைத்து விருப்புகளும் ஆசைகளும் ஒன்றாய்த் திரண்ட அந்த மகா ஆசையின் குறியீடாகவே சிகப்பு நிறம் அங்கே வருகிறது. இவ்வாறு உன்னதமாக்கப் பட்ட காமம் தான் லா.ச.ரா படைப்புகளின் அடிநாதமாக இருக்கிறது. இந்த நிலைக்கு வருவதற்காக தத்தித் தாவி மோதும் முயற்சியே அவரது சிருஷ்டிகர செயல்பாட்டின் பல வடிவங்களும்.

ஜன்னம், மரணம் இரண்டையுமே சக்தி லீலையின் சங்கிலித் தொடராக காணும் தன்மை சாக்த தரிசனத்தில் உண்டு. லா.ச.ரா படைப்புகளில் இதுவும் இழையோடிக் கொண்டிருக்கிறது.

புத்ர நாவலில் ஒரு இடம். ஆற்றில் அந்தத் தாய் குளித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் சாபமிட்ட மகனின் மனைவி, இந்தப் பெண்ணின் மருமகள் பிரசவ வலியில் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். இந்தத் தாயின் உள்மனம் அதை உணரவும் செய்கிறது. அப்போது அந்தக் குளக்கரையில் ஒரு கிடாரி (பெண் ஆடு) குட்டி ஈனும் சித்தரிப்பின் வாயிலாக அந்த ஜனன அவஸ்தையை மிக நுட்பமாக எழுதிச் செல்கிறார் லா.ச.ரா. இந்த நாவலில் அபாரமான உணர்வெழுச்சி கொண்ட ஒரு இடம் இது.

ஜனனி சிறுகதையின் கடைசிப் பகுதி -

“ஒரு நாள் ஒரு மரத்தடியில் அவள் மத்தியான வேளையில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். மத்தியானம் பிற்பகலாயிற்று. பிற்பகல் மாலையாயிற்று. மாலை இரவாயிற்று. இரவு காலை ஆயிற்று. காலை பகலாயிற்று. அவள் மூக்கிலும் வாயிலும் எறும்பும் ஈயும் தாராளமாகப் புகுந்து புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் அவள் எழுந்திருக்கவேயில்லை...”

காணொளிகள்

01] லா.ச.ரா. சப்தரிஷி சிறப்புரை @ லா.ச. ராமாமிருதம்
நூற்றாண்டு விழா - புதுவை
<https://www.youtube.com/watch?v=B7Tt+BCGwjEw> [43:26]

புதுவை வாசகத் 'தளம்' நடத்தும்
லா.ச. ராமாமிருதம் நூற்றாண்டு விழா

வரவேற்பு : சீனு. தமிழ்மணி

தலைமை : பாரவி, ஆசிரியர், தளம் இதழ்.

சிறப்புரை :

ராஜ்ஜா

பி.என்.எஸ். பாண்டியன், ஆசிரியர், நற்றிணை காலாண்டிதழ்

இல.சைலபதி

ச.புனிதவதி

லா.ச.ரா. சப்தரிஷி

நிகழ்ச்சி ஒருங்கிணைப்பு

பேராசிரியர். பா. இரவிக்குமார்

இலக்கியன்

02] **பாற்கடல் - லா.ச.ரா**

https://www.youtube.com/watch?v=OfUbm_QIXuw [31:19]

https://archive.org/details/orr-5301_Paarkadal/mode/2up [Book]

03] **தரங்கிணி - லா.ச.ராமாமிருதம்**

<https://www.youtube.com/watch?v=BkayqvOiVBk>

04] **யோகம் | எழுத்தாளர் லா.ச.ராமாமிர்தம் | லாசரா சிறுகதை**

<https://www.youtube.com/watch?v=LQuIPkdjULc> [37:11]

05] **பாற்கடல் - லா.ச.ரா. சிறுகதை**

<https://www.youtube.com/watch?v=Hve9Dy670bc> [33:47]

06] **ஜனனி - லா.ச. ராமாமிர்தம் - சிறுகதை**

<https://www.youtube.com/watch?v=7Kc3XR0uloc> [59:49]

07] **பச்சைக் கனவு | லா.ச.ராமாமிர்தம் | சிறுகதை**

<https://www.youtube.com/watch?v=AOgcmqDIPxw> [24:41]

08] **கங்கா | லா.ச.ராமாமிருதம்**

<https://www.youtube.com/watch?v=qiPyeO13-N8> [34:55]

09] **கொட்டுமேளம் - லா.ச. ரா - சிறுகதை**

<https://www.youtube.com/watch?v=QvZUp4VD4f4> [1:06:41]

லா.ச.ரா. நினைவாக ஒரே ஒரு நாற்காலி

BY ம. ந. ராமசாமி

<https://old.thinnai.com/%e0%ae%b2%e0%ae%be%e0%ae%9a%e0%ae%b0%e0%ae%be%e0%ae%a8%e0%ae%bf%e0%ae%a9%e0%af%88%e0%ae%b5%e0%ae%be>

[%e0%ae%95 %e0%ae%92%e0%ae%b0%e0%af%87 %e0%ae%92%e0%ae%b0%e0%af%81 %e0%ae%a8%e0%ae%be%e0%ae%b1/](#)

1954ம் ஆண்டு முதன்முதலாக லா.ச.ரா. அவர்களை நான் சந்தித்தேன். திருவல்லிக்கேணி பைகிராப்ட்ஸ் சாலையை ஒட்டிய ஏதோ ஒரு சந்தில் வீடு எடுத்துக் குடியிருந்தார். இலக்கியத்தில் ஆர்வமுள்ள இரு நண்பர்கள் என்னை அவர் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். இரவு மணி எட்டு இருக்கும். நாங்கள் சென்றபோது அவர் உணவு அருந்திக்கொண்டு இருந்தார். காத்திருந்தோம். வீட்டில் இருபத்தைந்து வாட்ஸ், நாற்பது வாட்ஸ் விளக்கு ஒளி. உணவு அருந்தி கைழுவி வந்ததும், மேல்துண்டால் துடைத்துக் கொண்டபடி எங்களை மாடிக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

மாடியில் வெளிச்சம் இல்லை. மொட்டைமாடி. சாலை விளக்குகளின் லேசான ஒளியில் முகங்களைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஒரே ஒரு நாற்காலி. அதில் அவர் அமர்ந்தார். நாங்கள் எதிரே தரையில் உட்கார்ந்து கொண்டோம்.

நண்பர்கள் என்னை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தினர். பெயர், ஊர் என்று விசாரித்தார். எனக்குக் குரல் எழவில்லை. நண்பர்கள் லேசாகச் சிரித்தனர். 'உங்கள்பேரில் இவருக்கு அப்படி ஒரு மதிப்பு' என்றார் ஒரு நண்பர்.

1946 என்று ஞாபகம். 'சக்தி' மாத இதழில் முதல்முதலாக அவருடைய கதையைப் படித்துப் பரவசம் பெற்று இருந்தேன். கதைத்தலைப்பு கவனத்தில் இல்லை. பிஷாடனர் கோலத்தில் சிவபெருமான் ரிஷி பத்தினிகளிடம் பிஷை எடுத்ததை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதை. அதன்பின், அவர் கதை எப்போது வெளியாகும் என்று பத்திரிகை பத்திரிகையாகத் தேடியது உண்டு. பேராசிரியர் மா.ரா.போ. குருசாமி அவர்கள் கோவை இலக்கியக் கூட்டம் ஒன்றில் கூறியது கவனத்தில் இருக்கிறது. 'லா.ச. ராமாமிர்தம் சிறுகதைகளை நீங்கள் வாசிக்க வேண்டும். இருபது ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறைதான் குட்டி ஈனும் யானை. அதுபோல எப்போதாவதுதான் எழுதுபவர் ராமாமிர்தம்.' என்றார் பேராசிரியர்.

கலைமகள் மாத இதழில் அவருடைய கதைகள் வெளியாகிக் கொண்டிருந்த காலம். ஏதோ ஒரு கதையில் அந்த இதழின் ஆசிரியரோ

உதவியாசிரியரோ கைவைத்ததைக் கண்டு, சினம் கொண்டு பத்திரிகை அலுவலகத்துக்குச் சென்று, கி.வா. ஜகன்னாதன் அவர்களுடன் சண்டை போட்டிருக்கிறார். லா.ச.ரா அவர்களே இதை என்னிடம் ஒருசமயம் தெரிவித்தார். அந்தச் சண்டைக்குப் பிறகு கலைமகள் இதழில் அவர் எழுதவில்லை.

அதேசமயம் அமுதசுரபி இதழும் அவர் சிறுகதைகளை வெளியிட்டு வந்தது. பஞ்சபூதக் கதைகள் அமுதசுரபி இதழ்களில்தான் வெளிவந்தன.

'இதழ்கள்' என்பதான ஒரே தலைப்பில் பல சிறுகதைகள் எழுதினார். ஆனந்த விகடன், கல்கி ஏடுகளிலும் அக்கதைகள் வெளிவந்தன. 1956ம் ஆண்டு சுதேசமித்திரன் தீபாவளி மலரிலும் அந்தத் தலைப்பில் அற்புதமான ஒரு கதை வெளிவந்தது. அந்த தீபாவளி மலரில்தான் க.நா. சுப்ரமணியம் அவர்களும், சி.சு. செல்லப்பா அவர்களும் 'ஆயிரத்தித் தொள்ளாயிரத்து நாற்பதுக்குப் பிறகு நல்ல நாவல், நல்ல சிறுகதைகள் வெளியாகவில்லை' என்று கட்டுரைகளை எழுதினர். அக் கட்டுரைகள் அன்றைய எழுத்தாளர்களிடையே பெரும் சர்ச்சையைக் கிளப்பின.

சம்பந்தப்பட்ட அந்த 'இதழ்கள்' சிறுகதையைப் பாராட்டி சி.சு. செல்லப்பா அவர்கள் விமரிசனம் எழுதினார். மிக நீண்ட விமரிசனம். சுதேசமித்திரன் வார இதழ் இரு வாரங்களாகக் கட்டுரையை வெளியிட்டது.

1962ம் ஆண்டில்தான் லா.ச.ரா. அவர்களை மீண்டும் சந்தித்து உரையாடும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அச்சமயம் அவர் சைதாப்பேட்டையில் குடியமர்ந்திருந்தார். நான் மேற்கு மாம்பலத்தில் இருந்தேன். நடந்து சென்றுவரும் தூரம்தான். ஒரு மாலைநேரத்தில் அவருடைய வீட்டில் சந்தித்துப் பேசியபிறகு, கூடவே என்னுடன் வந்தார். அன்று இரவு என்னுடன் உணவு உண்டார்.

'புத்ர' என்னும் நாவலை எழுதத் தொடங்கி முடிக்காத நேரம் அது. முதல் கையெழுத்துப் பிரதி நோட்டுப் புத்தகத்தை என்னிடம் கொடுத்து, 'எப்படி இருக்கு பாருங்க' என்றார். பார்த்தேன். எனக்கு வெகுவான ஏமாற்றம். நாவலை எழுத வெகுவாக மெனக்கிட்டு இருப்பதாகத் தோன்றியது. கையெழுத்துப் பிரதியைத் திருப்பிக் கொடுத்தபோது

சொன்னேன். 'உங்கள் சிறுகதைகளில் இருக்கும் நேர்த்தி இந்த நாவலில் இல்லை' என்றேன்.

'புத்ர' நாவலுக்கு முன்பாக ஒரு நாவல் எழுத முயன்றிருக்கிறார். முயன்றிருக்கிறார் என்று ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், அந்த நாவலை அவர் எழுதி முடிக்கவில்லை. சொல்வதானால் தமிழ்மொழிக்கு அது ஒரு பேரிழப்பு.

புதுமைப்பித்தன், கு.அழகிரிசாமி, தொ.மு. சிதம்பரரகுநாதன் ஆகியோர் நடத்திய ஒரு சிறப்பான மாத இதழில் இந்நாவல் தொடர்கதையாக வெளிவந்தது. பத்திரிகையின் பெயர் 'முல்லை'யா 'சாந்தி'யா என்பது கவனத்தில் இல்லை. ஒரேயொரு பிரதி மட்டும் பின்னாளில் என் கைக்கு வந்தது. அற்புதமான நாவல். நடையழகு கதையழகு இரண்டும் பின்னிப் பிணைந்த நாவல். ஒரு வீணை வித்வானைப் பற்றியது அது. முழங்கால்கள் வரை நீண்ட கருப்புக் கோட்டும், பஞ்சகச்ச சரிகைப்பட்டு வேட்டியும், தலையில் சரிகை மின்னும் தலைப்பாகையும், நெற்றியில் சந்தனகுங்குமப் பொட்டுமாக வித்வான் மாடிப்படியில் மைசூர் மகாராஜா போல இறங்கிவரும் பாங்கை, தோரணையை வைத்தகண் வாங்காமல் வியப்புடன் அவருடைய மருமகள் பார்த்து நிற்பதை லா.ச.ரா வர்ணித்திருப்பது மனதை நிரப்புவதாக இருந்தது. பத்திரிகை நின்றது. நாவல் முடிவு பெறவில்லை.

'ஏன் லா.ச.ரா., அந்த நாவலை முடிப்பதுதானே?' என்றேன். முடியாது, என்று சொல்லிவிட்டார்.

மாம்பலம் ரயில் நிலையத்திலும், வழியிலும் நாங்கள் சந்தித்துக் கொள்வது வழக்கம். ஏதோ ஒரு சிறு வங்கியில் அவர் அப்போது பணிபுரிந்து வந்தார். பிற்பாடு அந்த வங்கி 'பஞ்சாப் நேஷனல் பேங்க்'குடன் இணைக்கப்பட்டது. அவருடைய வீட்டுக்கும் சென்று அடிக்கடி சந்திப்பேன். அப்போது 'தீபம்' இதழை நடத்திவந்த நா.பார்த்தசாரதி அவர்கள், அன்றைய அரசியல்போக்கைக் கண்டு மனம்பொறாமல், விவாதிப்பதற்காக ஓர் அமைப்பைத் தொடங்கினார். அநேகமாக எழுத்தாளர்களே பங்குபெறுவதான அமைப்பு. 'தீபம்' அலுவலக மாடியில் கூட்டம் நடைபெறும். முதல் கூட்டத்துக்கு நானும் லா.ச.ரா.வும் சென்றுவந்தோம். அப்படியொரு அமைப்பு ஏற்பட இருப்பதை அவர்தான் என்னிடம் சொன்னார்.

பணிநிமித்தம் நான் திருச்சி நகரில் இருந்த காலம். 1978 என்று ஞாபகம். திருச்சி வானொலி நிலைய ப்ரோக்ராம் எக்சிகியூடிவ்வாக இருந்த சந்திரன் அவர்களிடமிருந்து ஃபோன் வந்தது. லா.ச.ரா. அவர்கள் நிலையத்திற்கு வந்திருப்பதாகவும், என்னைக் காண விரும்புவதாகவும் சொன்னார். சென்றேன். வானொலி ஒலிபரப்புக்காக அபி அவர்கள் லா.ச.ரா.வை நேர்காண இருந்தார். நேர்காணல் பதிவு செய்யப்படும் மட்டும் வானொலி நிலையத்தில் இருந்தேன். மிகச் சிறப்பான பேட்டி அது. ஆவணம். வேலை முடிந்ததும், லா.ச.ரா., அபி, நான் மூவரும் அருகே நீதிமன்ற வளாக ஓட்டலில் உணவு அருந்தினோம். லா.ச.ரா. நல்ல சாப்பாட்டு ரசிகர். ஆனால் ஓட்டல் உணவைப் பற்றிக் குறை ஒன்றும் கூறவில்லை. மூன்றாந்தர ஓட்டல் என்றால் அப்படித்தான் இருக்கும், என்று அவருடைய அனுபவம் உணர்த்தியிருக்கக் கூடும்.

அன்று என்னுடன் வீட்டில் தங்கினார். பேசிக்கொண்டிருந்த போது, இல்லிஸ்ட்ரேடம் வீக்லி ஆங்கில வார ஏட்டில் அவருடைய சிறுகதையைப் படித்ததாகவும், அந்தக் கதையை எடுத்து வைத்திருப்பதாகவும் சொன்னேன். ஈசிசேரில் சாய்ந்து இருந்தவர் நிமிர்ந்து எழுந்துவிட்டார். 'அந்தக் கதை உங்ககிட்ட இருக்கா?' எனக் கேட்டார். 'நண்பர் ஒருவர் கேட்டார். என்னிடம் பிரதி இல்லை. நல்லதாகப் போயிற்று. எடுங்க அதை' என்றார்.

சென்று, பேடில் பல கட்டிங்குகளுக்கு இடையே அதைத் தேடினேன். இல்லை. இலக்கிய நண்பர் எவராவது எடுத்துச்சென்றிருக்க வேண்டும். சொன்னேன். அவருக்கு மிகுந்த ஏமாற்றம். எனக்கு வருத்தம்.

அவரது உறவினர் வீடு திருச்சி கன்டோன்மென்டில் இருந்தது. அங்குவந்து ஒருவாரம் பத்துநாட்கள் அவர் தங்குவது உண்டு. சென்று பார்த்துப் பேசிவிட்டு வருவேன். திருச்சி தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் அச்சமயம் பார்த்து ஒரு பாராட்டுக் கூட்டத்துக்கு ஏற்பாடு செய்தது. லா.ச.ரா.வை நேரில் கண்டதில் அந்த எழுத்தாளர்கள் அனைவருக்கும் பெருத்த மகிழ்ச்சி.

'அபிதா' நாவல் பற்றி என்னிடம் பேசியிருக்கிறார். தேசபக்தர் சத்தியமூர்த்தி அவர்களின் மகள் லட்சுமி கிருஷ்ணமூர்த்தியின் தூண்டுதல்

பேரில் எழுதி முடிக்கப்பட்ட நாவல் அது. தன் கேரளா எஸ்டேட் பங்களாவுக்கு அவரை அழைத்துச்சென்று தங்கவைத்து நாவலை எழுதிமுடிக்க வைத்தவர் லட்சுமி கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள். அந்த அம்மையாரின் 'வாசகர் வட்டம்' நாவலை வெளியிட்டது. சிறப்பு என்னவெனில், லா.ச.ரா.வின் 'அபிதா'வும், தி.ஜானகிராமனின் 'அம்மா வந்தாள்' நாவலும் ஒரே நேரத்தில் 'வாசகர் வட்டத்'தால் வெளியிடப் பட்டன.

வங்கிப் பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்று அம்பத்தூரில் சொந்தவீடு கட்டி அவர் குடிபோன பிறகு, அவரைச் சந்திக்க முடியவில்லை.

லா.ச.ரா அவர்களின் சிறுகதைகளை அநேகமாக அனைத்தையுமே சேகரித்து வைத்திருந்தேன். சிறிதும் பெரிதுமான பத்திரிகைத் தாள்களைச் சேர்த்து, புத்தகமாகத் தைத்தும் வைத்திருந்தேன்.

தொடக்ககால இளமைக்கால அவரது எழுத்துகளில் மிளிர்ந்த நடையெழிலும் கதையழகும் பிற்பாடு இருக்கவில்லை என்பது என் தாழ்ந்த கணிப்பு. கதையும் நடையும் இயல்பாக ஒட்டிப் பிணைந்து இருந்தன. பின்னாட்களில் அவர் நடைக்கு அதிக மதிப்புக் கொடுக்கத் தொடங்கி, கதையம்சத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாதது காரணமாக இருக்கலாம். ரசிகர்கள் கதையைப் பாராட்டாமல், நடையைப் போற்றியதும் அவருடைய அந்தப் போக்குக்குக் காரணமாக அமைந்திருக்கலாம்.

அயர்லாந்து நாட்டு ஆங்கில எழுத்தாளர் ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ் அவர்களின் நடை போன்று இருக்கிறது, என்று விமரிசகர்கள் கூறுவது உண்டு. இதுபற்றி அவரிடம் கேட்டேன். சிரித்துவிட்டு பதில்சொல்லாமல் இருந்தார். ஜாய்சின் 'டப்ளினர்ஸ்' சிறுகதைத் தொகுதியை நானும் வாசித்து இருக்கிறேன். சற்று நெருடலான நடை. லா.ச.ரா.வின் எழுத்துநடை தமிழ்மொழிக்கு உரியது. இயல்பான நடை. பிற்காலத்தில் நடைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்போக, ஒரு வெளிப்பாட்டைச் சிறப்பாக உணர்த்த, சொற்களைத் தேடியபடி, கதையை முடிக்காமல் இரண்டுநாட்கள் இருப்பது உண்டு என்று என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார்.

அவருடைய தந்தையார் சப்தரிஷி அவர்கள் தமிழாசிரியர். அந்தக் காலத்தில் பள்ளிகளில் சம்ஸ்கிருதம் பாடமொழியாக இருந்தது.

அநேகமாக பிராமண மாணவர்கள் சம்ஸ்கிருத மொழியைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கற்பர். ஆனால் லா.ச.ரா. படித்த காலத்தில் வடமொழியைத் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை என்று தெரிகிறது. தந்தையார் தமிழாசிரியராக இருந்தது காரணமாக இருக்கலாம். அவருடைய எழுத்துகளில் வடமொழிச் சொற்கள் விரவிக் கிடந்தாலும், 'சாட்சாத்காரம்' போன்ற சொற்களை அவர் பயன்படுத்தியது அன்றாடம் அவர்வீட்டில் புழங்கும் சொற்களாக அவை இருந்த காரணமாய் இருக்கலாம்.

கூட்டுக்குடும்பம் அவரது. அவருடைய இளைய சகோதரரும் அவருடன் இருந்தார். கர்நாடக சங்கீதத்தில் ஈடுபாடு கொண்ட குடும்பம். பிரபல வயலின் வித்வான் லால்குடி ஜெயராமன் அவருக்குத் தந்தைவழி உறவினர்.

என் எழுத்துநடையில் லா.ச.ரா.வின் 'தென்றல்' வீசுவதாகச் சொல்பவர் உண்டு. அதை நான் ஏற்பது இல்லை. நாயகர்களாக நாம் போற்றும் எழுத்தாளர்களின் நடை அங்கங்கே நம் எழுத்துகளிலும் புகுந்து மிளிரலாம். நாம் அறியாது நேர்வது அது.

எழுத்தாளர்களின் எழுத்தாளர் என்று குறிப்பிடுவது உண்டு. லா.ச.ரா. எழுத்தாளர்களின் எழுத்தாளர்.

சிறுகதைகள்

<https://www.sirukathaigal.com/tag/%E0%AE%B2%E0%AE%BE-%E0%AE%9A-%E0%AE%B0%E0%AE%BE%E0%AE%AE%E0%AE%BE%E0%AE%AE%E0%AE%BF%E0%AE%B0%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AE%AE%E0%AF%8D/>

கதையாசிரியர்

லா.ச.ராமாமிர்தம்

பூ வனம்

https://web.archive.org/web/20111123163250/http://jeesblog.blogspot.com/2010/05/blog-post_07.html

தனித்துவமாய்த் திகழ்ந்த லா.ச.ரா.

"எழுத்துக்கள் என்பன வெறும் வரிவடிவங்கள் மட்டும் தானே?.. அதற்கென்ன உயிர் உண்டா, உணர்வு உண்டா.. யாரோ எழுதின நாலு வார்த்தைகளைப் படித்து விட்டு, என்ன மோட்டுவளையைப் பார்த்தபடி பரப்ரம்மமாய் உட்கார்ந்து விட்டீர்கள்?" என்று வீட்டிற்கு வந்திருந்த உறவினர் என்னிடம் கேட்டார். நான் அப்பொழுது கையில் வைத்திருந்த புத்தகம், லா.ச.ரா.வின் சிறுகதைத் தொகுப்பு.

நான் அப்பொழுது இருந்த மெய்மறந்த நிலையில் சட்டென்று அவருக்குப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. சகிக்கும் சுகிப்பின் துண்டிப்பை மனம் விரும்பவில்லை. அவர் கேட்டதற்கு பதிலாய் வெறும் புன்முறுவலுடன் நிறுத்திக் கொண்டேன். கையிலிருந்த புத்தகத்தின் தலைப்பைப் பார்த்திருப்பார் போலும். புத்தகத்துடன் பின்னிப்பிணைந்திருந்த என் கலர்க் கனவுகளைக் கலைக்க வேண்டாமென்று எண்ணியோ என்னவோ போய்விட்டார். அவர் போனாலும், அவர் கேட்ட கேள்வி மனத்தில் ரீங்கரித்துக் கொண்டிருந்தது.

எழுத்துக்கு உயிர், உணர்வு மட்டுமல்ல, அவற்றுடன் நாம் ஒன்றிய நிலையில் நம் நெஞ்சில் எழுந்து அது நடமாடவும் செய்யும் என்று தோன்றுகிறது. எழுத்தின் வீச்சும் வேகமும் உயிர் பெற்று உருவெளியில் மாயத்தோற்றம் கொண்டு நம்முடன் செயல்பட்டு காட்சியாய் கண்முன் விரிகையில், அந்த அதிசயம் நிகழத்தான் செய்கிறது. புறவுலகை மறந்து எழுதியவரின் எழுத்துடன் அதே அலைவரிசையில் ஐக்கியமாகும் அதி அற்புதம் இது.

லா.ச.ரா. எழுதியதாகவே தெரியவில்லை. பல சமயங்களில் தன்னை ஆட்கொண்ட அவஸ்தைகளை, அந்த அவஸ்தை -களினூடையே விவரித்திருக்கிறார். அப்படி அவர் ஆட்பட்ட தருணங்களிலிருந்து கொஞ்சமே விடுபட்ட ஒரு நிலையில் கூட, இந்த அன்னியோன்ய விவரிப்பு அவருக்கு சாத்தியப்பட்டிருக்காது என்று தோன்றுகிறது. கண்ட காட்சிகள் அப்படி.. அப்படியே; தரிசித்த தரிசன தத்ருபத்தின் விகசிப்பு அப்படியே அதே வழிசலுடன்.. சிந்தாமல் சிதறாமல், சிந்தா நதியாய்.. அதே துள்ளலுடன், அதே துவளலுடன், அதே நெகிழ்தல், குழைதலுடன், அதே பரவசத்துடன், அதே சூட்டோடு பரிமாறியிருக்கிறார். தன் நெஞ்சிலிருந்து பிறர் நெஞ்சுக்கு கூடு விட்டு கூடு பாயச் செய்திருக்கிறார். அந்த சித்து விளையாட்டை அவர் கற்ற எழுத்தால் நடத்திக் காட்டியிருக்கிறார். அனுபவித்த அனுபவிப்பின் பரவசம்--அந்த பரவசத்தினூடேயே எழுத்தாய்.. அந்த தவம் அவருக்கு சாத்தியப்பட்டிருக்கிறது. ஆரம்பத்தில் அவர் எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்காமல் 'தடக்'கென்று ஏற்பட்ட அனுபவம் அவருள் உறைந்து மேலும் மேலும் அதன் மேம்பட்ட நிலையை சூகிக்க வேண்டிய ஆசையில் நாளாவட்டத்தில் அதன் தீட்சண்யத்திற்காக அவர் காத்திருந்த மாதிரி தான் தோன்றுகிறது. அது இரண்டு வருஷமோ, ஐந்து வருஷமோ, எட்டு வருஷமோ தவம் போல, சாதகபட்சிகள் மழைத்துளிக்காக போல, பொறுமையாகக் காத்திருந்திருக்கிறார். அபிதாவுக்கு இரண்டு வருஷமும், 'புத்ர'வுக்கு இரண்டு வருஷமும், 'அஞ்சலி'க்கு எட்டு வருஷமும், 'கமுகு'க்கு பத்து வருஷமுமான காத்திருப்புக்குப் பிறகு தான் கைவசப்பட்டிருப்பதாக அவரே சொல்லியிருக்கிறார்.

யோசித்துப் பார்த்தால், 'கமுகு'க்காக பத்து வருஷம் காத்திருந்தவர், 'அபிதா'வுக்காக இன்னும் சில ஆண்டுகள் காத்திருந்திருக்கலாமோ என்று தோன்றுகிறது. சகுந்தலையின் மகள் அபிதாவை அம்பி சந்திக்கும் வரை சரி. அவன் அபிதாவின் மேல் வர்ஷித்த அன்பை அமரத்துவமாக்கியிருக்கலாம்; அபிதாவுக்கு தந்தையுமானவனாய் அம்பி நெகிழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால் மனக்குறளியின் சேஷ்டை யாரை விட்டது?.. சகுந்தலையின் இழப்பு, அவளின் வார்ப்பான அபிதாவையும் இன்னொருத்தனுக்கு தாரை வார்த்து இழந்துவிடக்கூடாதென்ற தவிப்பான தடுமாற்றமும் தன் சுகமும் தான் கதையாகப் போனதோ என்னவோ?.. கடலில் வைஞரியத்தை

நழுவ விட்டவன், அதிர்ஷ்டவசமாக அதைக் கண்டெடுத்து, அதை இன்னொருதடவை பறிகொடுத்து பேதலித்து விடலாகாது என்று பொத்திப் பொத்தி வைத்துக் கொண்ட நிலை; கண்டெடுத்த வைடுரியம் நழுவ விட்டதையே ஒத்திருந்த வேறொன்று என்று கூட உணராத நிலை.. 'அபிதா' லா.ச.ரா.வின் மொழிநடையில் மிளிரும் பாடம் சொல்லும் படைப்பு.

லஷ்மி கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களின் 'வாசகர் வட்ட' வெளியீடாக, நல்ல பைண்டிங்கில் 'புத்ர' படித்த நினைவு இருக்கிறது; எழுத்தின் போக்கின் ஊடேயே கோடுகளாக வரைந்திருந்த சித்திரங்களின் தாத்தபரியம் அந்த வயதில் புரியவில்லை; உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாக இந்த வட்டம், சதுரம் இதெல்லாம் இருக்கும் என்று நினைத்துக் கொள்வேன். பிறகு 'புத்ர' கண்ணில் படவே இல்லை; கதையும் நினைவில் இல்லை.

'பச்சைக்கனவு' கண்பார்வையைப் பறிகொடுத்தவனின் கதை. பச்சை நிறத்தில் அவன் திருஷ்டி பதிந்திருக்கும் பொழுது பார்வை போய்விடுகிறது. என்ன நேர்ந்ததோ தெரியவில்லை, நிறங்களில் பச்சை நிறம் ஒன்றே அவன் சிந்தையில் நீக்கமற நிறைந்து விடுகிறது. அந்த நிறமொன்றே அவனுக்கு மிகப் பிடித்ததாய் எல்லாவற்றையும் கற்பனையிலேயும் பச்சையிலேயே காணப் பிடித்துப் போய்விடுகிறது. அவனிடத்தில் அந்த பச்சை நிறம் கொண்ட ஆளுமையையும் அது பற்றிய விவரிப்புமே தீர்க்கமான வாழ்க்கை தரிசனங்களோடு வித்தியாசமான கதையாகிப் போகிறது.

லா.ச.ராமாமிர்தம் அவர்கள் தேசியமயமாக்கப் பட்ட வங்கி ஒன்றில் பணியாற்றியவர். அவரது வங்கி அனுபவங்கள் பல அந்தச் சூழலில் சிறுகதை ஆகியிருக்கின்றன. 'பேழையறை' என்று அவர் உபயோகித்த வார்த்தை ஒன்று இன்றும் நினைவுக்கு வந்து புன்னகைக்க வைக்கும். தென்காசியில் பணியாற்றிய காலத்தில், அந்த குற்றால அருவியும் அருவி சார்ந்த வாழ்க்கையும் இயற்கைதாசரான இவரின் மனக்கிளர்ச்சிகளை மீட்டியிருக்கிறது. லா.ச.ரா. அதிஅற்புதமான தனிமைப் பிரியர். இவருக்கும் இயற்கையுடனான இவரது உறவுக்கும் இடையே எந்த இடைத்தரகரும் கிடையாது. இவரும் யாரையும் அனுமதித்ததில்லை. மலைச்சரிவுகள், அருவிச் சாரல், பொதுபொதியாய் தவழும் மேகக்கூட்டங்களின்

ஊர்கோலமான சஞ்சாரம்-- என்று அனுபவமாகிய எல்லாமும் மனத்தில் படிந்து, முன்னாலேயே அவரில் தேங்கியிருந்த அழகு, அதீத மெய்ப்பாடு, உபாசனை, தெய்வீகம், தத்துவம் என்கிற உணர்வுகளோடு கலந்து கட்டி வினைபுரிந்திருக்கின்றன; நமக்கு அவர் படைத்த கதைகளாகிய விளைவாகியிருக்கின்றன. ஒரே கதையைத் தான் திருப்பித் திருப்பி லா.ச.ரா. சொல்லியிருக்கிறார் என்று க.நா.சு. அவர்களோ அல்லது வேறு யாரோ சொன்னது நினைவுக்கு வருகிறது. அந்த ஒரே ஒரு கதையும் அவரது உணர்வுகள் சஞ்சரிக்கும் போக்கில் அதுவாகவே தன்னைத் தானே உருவாக்கிக் கொள்ளுவதாகத் தான் தெரிகிறது. ஒரு சின்ன பொறி போதும்; அந்தச் சின்னப் பொறியில் அவர் தன்னைப்பறிகொடுக்கும் தன்னுணர்வுகளின் பன்முகப்பட்ட தரிசனம் தான் அவர் தனக்குத் தெரிந்த வெளிப்பாட்டில் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்ட விதம். அதற்கு என்ன பெயர் வேண்டுமானாலும் கொடுத்துக் கொள்ளலாம்; கதை, கவிதையென்று. சொன்னப்போனால் அவரது வர்ணிப்புகளில் அங்கங்கே பல கவிதை வரிகள் மின்னிச் சுடரிட்டுத் தெறிக்கும்.

அப்படித் தெறித்தவற்றைத் திருப்பித் திருப்பிப் படிக்க கனகுஷியாக இருக்கும்; இது தான் லா.ச.ரா.வின் பலம்; லேசில் புரிபடாத வார்த்தை சிடுக்குகளை லேசாக இளக்கிக் கொடுத்து, நிறைய வாசகர்களை அவருக்குத் தேடித்தந்த பலம். அவரது இந்த பலமே, பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாயிற்று. கவிதை வரிகளாகிப் போன இந்த வார்த்தைகளின் சரத்தொடுப்பின் நேர்த்தியில் சொக்கி அதற்காகத் தான் லா.ச.ரா. எழுதினாரோ என்று கூடத் தோன்றுகிறது.

"மொட்டை மாடியில் வானம் நட்சத்திரக் குடை பிடித்தது..."

"ஒரு நாள் குமுட்டியில் கனல் தகதகவென்றிருந்தது.."

"விளக்குகள் ஏற்றியதும் ஏற்பட்ட வெளிச்சத்தை, திடீரென இரவின் இருள் 'திகுதி' வென எறித்தது".

"கிள்ளைகள், முகத்துடன் முகம் சேர்த்து கொஞ்சி மொழியாடின. கொம்பும், கொடியும் நாணிக் குழைந்து பிணைந்தன. பட்டுப்பூச்சிகள் ஒன்றுடனொன்று ஒட்டிப் பறந்தன. அதோ, அந்த மரத்தின்

மறைவில், கலைமான் பேடையைத் துறத்துவதேன்?.. வானமே, வையத்தைப் புல்லி, அதன் மேல் கவிந்து குழைந்து குலவியது. இப்புலவியின் பெருமிதத்தில் பூமி, பூவும் பச்சையுமாய்ப் பொங்கி வழிந்தது. இது அத்தனையும் பொய்யா?.."

"நரம்புகள் ஒன்றோடொன்று வளிக்கும் பிசுவில் தந்திகளின் மீது மோனகீதம் விளையாடுகிறது. அங்கங்கே அதன் குங்கிலியம் குபீரிடுகிறது. எந்த சமயத்தில் எந்த தந்தி அறுந்துவிடுமோ?.. பயமாயிருக்கிறது."

"ஆதார ஸ்ருதியின் தைரியமான கம்பீரமான மீட்டலின் சுடர் தெரிக்கும் சொடசொடப்பு, காண்டிபத்தின் டங்காரத்தில் உடல் பூரா, உணர்வு பூரா, மனம் பூரா ஜல்ஜல் சிலம்பொலி.."

வார்த்தைகள் சரடு மாதிரி நீண்டு போகையிலேயே சரவெடியாய் எங்கேயோ தட்டுப்பட்ட திரியில் பற்றிக் கொள்கிற மாதிரி தெரிகிறது; சிலசமயங்களில் தம்புரா மீட்டுகிற டொய்ங்.. டொய்ங்... சில போழ்து நொப்பும் நுரையுமாய் கொப்பளித்துப் புரண்டு வரும் அருவி அட்டகாசம்.. பல சமயங்களில் அம்மன் சந்நிதியில் கைகூப்பி தாரை தாரையாய் கண்ணீர் மல்க மெய்சிலிர்க்க நிற்கிற பரவசம்..

லா.ச.ரா. அம்பாள் உபாசகர்; அம்பாளில் தாயார் தரிசனம். அவரைப் பொறுத்த மட்டில் அத்தனையுமே சிலிர்ப்பூட்டும் அனுபவங்கள்.. சகுந்தலை, அபிதா, தரிசினி, ஜனனி, தயா, அஞ்சலி, கங்கா என்று விதவிதமான நாமங்களில் வர்ணக்கோலங்கள்...

"வாழ்க்கையில் அப்புறம் என்னதான் இருக்கிறது என்று என்னைக் கேட்டால் எனக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தெரியாது. நம்முடைய பிரியத்தை இன்னொருவரிடம் காட்டுவதில் தான் எல்லாம் இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். அழகான எண்ணங்கள் நமக்கு இருக்கின்றன. நாம் தான் அந்த எண்ணங்களை உருவாக மாற்ற வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மனது தான் காரணம். அவ்வளவு தான் எனக்கு வாழ்க்கையைப் பற்றித் தெரிந்தது எல்லாம்.." என்று

வாழ்க்கைப் பயணத்தின் சகபயணிகளை நேசிச்சுக் கற்றுக கொடுத்த கலைஞன் அவர்.

'மஞ்சரி' ஆசிரியர் தி.ஜ.ரங்கநாதன் (தி.ஜ.ர.) தான் அவருக்கு குரு; சொல்லப் போனால் லா.ச.ரா.வின் எழுத்துக்களை மிகவும் ரசித்த, அவற்றின் மேல் மோகம் கொண்ட, இவரைக் கண்டெடுத்ததில் பெருமைப்பட்ட குரு அவர்.

லா.ச.ரா. எழுதிய சிறுகதைகள் கிட்டத்தட்ட இருநூறுக்கும் மேல் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்; அதைத்தவிர நாவல்களும், கட்டுரைத் தொகுப்புகளும். 'தினமணிக் கதிரி'ல் அவரது சுயசரிதை போன்றவான 'சிந்தாநதி' பிரசுரமானது; பின்னால் அதற்கு சாகித்ய அகாதமி விருது கிடைத்தது. ஸ்பானிஷ், பிரஞ்சு, ஜெர்மன் என்று இவரது சில கதைகள் மொழிமாற்றமும் கண்டிருக்கின்றன.

'கரடி மயிர் போன்று தழைத்து என் விழிகளை மறைக்கும் புருவங்களின் வெள்ளை' என்று ஒரு கதையில் இவரே தன் கண்களுக்கு மேலே மண்டியிருந்த தனது வெள்ளைப் புருவங்களை வர்ணித்துக் கூறுவார்; அதைத் தொடர்ந்து அந்தப் புருவத்தைப் பற்றியே மகள், நண்பி சொன்னதாக மனைவி--என்று நீளும்; நீள்வது எதுவும் துருத்திக் கொண்டு தெரியாது, கதைக்குப் பாந்தமாகப் படிந்து போகும்.

அவரது 'பாற்கடல்' இப்படி முடியும்: "குடும்பம் ஒரு பாற்கடல். அதிலிருந்து லஷ்மி, ஐராவதம், உச்சஸ்ரவஸ் எல்லாம் உண்டாயின. அதிலிருந்து முளைத்தது தான் எனக்கு நீங்கள் காட்டினீர்கள். ஆலகால விஷமும் அதிலிருந்து தான் உண்டாகியது; உடனே அதற்கு மாற்றான அம்ருதமும் அதிலியே தான்."

சொல்ல வேண்டும் என்று நினைப்பவைகளை எவ்வளவு அழகாகச் சொல்கிறார் என்கிற பிரமிப்பிலிருந்து மீளவே முடியவில்லை!

லா.ச.ரா.வின் படைப்புகளுக்கு:

கலைஞன் பதிப்பகம்,

19, கண்ணதாசன் சாலை, சென்னை-17

லா.ச.ரா – காலத்தின் மொழி

<https://solvanam.com/2013/05/11/%e0%ae%b2%e0%ae%be%e0%ae%9a%e0%ae%b0%e0%ae%be-%e0%ae%95%e0%ae%be%e0%ae%b2%e0%ae%a4%e0%af%8d%e0%ae%a4%e0%ae%bf%e0%ae%a9%e0%af%8d-%e0%ae%ae%e0%af%8a%e0%ae%b4%e0%ae%bf/>

அது 1993ஆம் ஆண்டின் அனல் கொதிக்கும் கோடையில் ஒரு நாள் ... கல்லூரி ஆண்டு விடுமுறைக்கு பம்பாய் செல்லும் பரவசத்தில் சென்னை சென்ட்ரலின் புழுக்கத்தை புறக்கணித்து ரயிலில் அமர்ந்திருந்தேன் நான். அவசரமாக ஏறியவர்கள் ஆசுவாசம் கொள்ள, “புறப்பாடு” பேச்சுகள் அடங்கி, மின்விசிறியின் சத்தம் மிகுதியாக கேட்க, செல்போன்களினால் சேதாரம் அடையாத அன்றைய சமூகத்தின் “மனிதம்” , பக்கத்து முகத்தைப் பார்த்து அறிமுகம் செய்து கொண்டு, அளவளாவும் அளவுக்கேனும் உயிர்ப்புடன் இருந்தது. சற்று நேரத்தில், காலகாலமாக பார்த்தாலும் அலுக்காத அசைவுடன் நகரத்துவங்கியது ரயில்.

நடுத்தர வயதை கடந்தவர் என்று அனுமானிக்கக் கூடிய நிதானங்களுடன் பக்கத்து இருக்கையில் ஒருவர் அமர்ந்திருந்தார். நீர் கொதிக்கும் கலத்தின் வாயில் முகத்தை காட்டினால் அடிக்கும் ஆவி போல, வெளியே வீசிய அனல் காற்று வண்டிக்குள் வந்து முகத்தில் அறைந்து கொண்டிருந்தது.

ரயிலடியில் வாங்கிய “ஜனரஞ்சக” பத்திரிகைகளில் ஒன்றை புரட்டத் துவங்கினேன் நான். பக்கத்து இருக்கையில் இருந்தவர் “நியூஸ் பேப்பர்” அட்டை போட்ட புத்தகம் ஒன்றில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

நேரத்தை விழுங்கி, ஊர்களின் பெயர்களை உமிழும் விதவிதமான ரயில் நிலையங்களைத் தாண்டி விரைந்து கொண்டிருந்தது வண்டி. புத்தகக் காதலர்களை அவர்கள் புத்தகங்களை கையாளும் பதத்தை வைத்தே அறிந்து கொள்ளலாம் இல்லையா? அப்படித்தான், புத்தகக் காதலர் என்று நினைக்கும் வண்ணம் பக்கக்குறி ஒன்றை படித்துக் கொண்டிருக்கும் பக்கத்தில் நுழைத்து, கையிலிருந்த புத்தகத்தை கவனமாக இருக்கையில் வைத்து விட்டு எழுந்து போனார் என்னருகில் இருந்தவர்.

அட்டைக்குள் இருக்கும் புத்தகம் என்ன என்றறிய ஆர்வம் இருப்பினும், அனுமதியின்றி அடுத்தவரின் புத்தகத்தை புரட்டுவது நாகரீகமா என்ற சிந்தனையில் புத்தகத்தை பார்த்தபடி இருந்தேன் நான். எனது எண்ணம் காற்றுக்குப் புரிந்ததோ என்னவோ, பக்கங்களை ஆங்காங்கே புரட்டி, “பார்” என்று எனக்குக் காட்டியபடி இருந்தது காற்று.

காற்று தன் மீது கவிழ்வதை அரைகுறை விருப்பத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டது போல் காகிதங்கள் முன்னும் பின்னும் மடிந்து புரண்டு அசைந்தன. அந்த அசைவுகளின் ஊடே கண்ணில் பட்ட வரிகள் பின்னாளில் என்னை எத்தனையோ அனுபவத்தேர்களில் ஏற்றி ரசனையின் ஊர்வலம் கூட்டிச் செல்லப் போகின்றன என்று அறிந்திருக்கவில்லை நான். கண்ணில் பட்ட சில வரிகள் கவனத்தை ஈர்த்து ஏதோ ஒரு நெகிழ்வை ஆர்த்தன. “நிமிஷங்களின் சிமிழிலிருந்து மையை எடுத்து இட்டுக் கொண்டு வருஷங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்...” , “கடலின் அலை மதில் போல் எழுந்து மனிதனின் ஆசைக் கோட்டை போல் இடிந்து விழுந்தன” போன்றவை, அர்த்தம் முழுதாய் புரியாத போதிலும், நெல்லிக்காயின் துண்டை கடித்தபின் நாக்கிலேறும் விறுவிறுப்பு போல ஒரு பரவசத்தை கொடுத்தன. அதே நாளில் சில மணி நேரங்கள் கழித்து, அவர் மற்றொரு முறை எழுந்து போகையில், காற்று, அந்த புத்தகத்தின் முதல் பக்கத்துக்கு என்னை கூட்டிச் சென்றது. அதில் தான் “லா.ச.ரா” என்னும் பெயரை நான் முதலில் அறிந்தேன்...

பக்கங்களின் எண்ணிக்கையில் சிறியதாக தோன்றிய அந்தப் புத்தகத்தை பம்பாய் செல்லும் வரை அவர் படித்த வண்ணமே இருந்தார். லா.ச.ராவின் ஒரு பக்கத்தை “படிப்பதற்கு” பல வருடங்கள் கூட ஆகலாம் என்று நான் அன்று உணர்ந்திருக்கவில்லை.

ஊர் சென்று மதுரை திரும்பிய பின், “நாக்கின் விறுவிறுப்பு” அவ்வப்பொழுது ஞாபகம் வந்து கொண்டே இருந்தது. நூலகங்களிலும் கடைகளிலும் தொடங்கியது எனது லா.ச.ரா தேடல். “சமூக நாவல்கள்” என்ற போர்வையில் பல குப்பைகள் பரவிக் கொண்டிருந்த காலம் அது. குப்பைகளுக்கு அடியில் கற்பூரம் இருந்தால், அதன் மணம் எளிதில் நம்மை எட்டுமா என்ன?...அப்படித்தான் லா.ச.ராவின் கதைகள் எளிதாக கிடைப்பதாக இல்லை. தமிழ் புத்தகங்கள் படிப்போரை சந்திக்க நேர்ந்தால், “லா.ச.ரா கதைகள் உங்களிடம் இருக்கிறதா?” என்ற கேள்வியை தவறாது கேட்கும் பழக்கம் அன்று என்னிடம் இருந்தது. அதற்கான பதில்களோ எனக்கு ஏமாற்றத்தையே ஏற்படுத்தின. ஒருவர், “லா.ச.ரா வா? சொல்ல வந்ததையே திருப்பி திருப்பி நீட்டி வளைத்து எழுதுவாரே...” என்றார். இன்னொருவர், “நடையில் என்னமோ மயக்கம் இருக்கும் ஆனால் புரிந்ததா என்றே புரியாது” என்றார். தமிழ் மூலம் நமக்குக் கிடைத்த ஒரு மாபெரும் வாசிப்பு அனுபவத்தை தவற விட்டவர்களாகவே இவர்களை இன்று எனக்கு நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

“செலவுக்கு வைத்துக் கொள்” என்று வீட்டில் அவ்வப்பொழுது கொடுக்கப்படும் பணத்தை சேமித்து மதுரை வெளி வீதியில் உள்ள சர்வோதைய இலக்கிய பண்ணையில் தான் எனது முதல் “லா.ச.ரா புத்தகம்” வாங்கினேன். அன்றிரவு எங்கள் வீட்டின் மொட்டை மாடியில் அமர்ந்து அந்தப் புத்தகத்தைப் பிரித்த போது வீசிய மணம் இப்போதும் என்னருகில் வீசுவது போல இருக்கிறது. வாசனையின் நினைவு எப்படி இருக்கும்? அல்லது நினைவில் வாசனையை மீட்டு வருவது சாத்தியமா? அது சாத்தியமென்றாலும் வாசனையின்

நினைவை வார்த்தைகளில் எவ்வாறு வெளிப்படுத்த இயலும்?
லா.ச.ரா எழுத்துக்களில் அவை இரண்டுமே சாத்தியப்படும்.

காலத்தை, அதன் அடிக்கூறான நொடிகளை, அது ஒன்றுடன் ஒன்று
ஒட்டி கனமான வடிவம் பெற்று வழிந்தோடும் வருடங்களை, அது
தரும் பல்வேறு உணர்வுகளை, உணர்வுகளாய் இருந்து கெட்டித்துப்
போன நினைவுகளை, மனதில் ஊற வைத்து உண்டு திளைப்பதே
வாழ்க்கை என்னும் ரசனையின் முதல் சொட்டை என் நாக்கில் தேன்
போல அன்றிரவு தடவினார் லா.ச.ரா [மாலையும் இரவும் இணையும்
பொழுதை விவரித்து, காலம் ஏன் நொடிக்கொரு முறை தன் பூச்சை
மாற்றிக் கொண்டே இருக்கிறது என்ற கேள்வி எழுப்பி,, "சமயத்திற்கு
அதன் அமைதலன்றி நேரம் கணக்கேது?" என்று முடிக்கும்
"ராஜகுமாரி" கதை அது].

அதே கதையின் பிற்பகுதியில், "ஒடுற தண்ணீர் ஓடிண்டே இருக்கு.
என்னிடம் இருப்பது என் ஆழம் மட்டும்தான். அதுவும் எவ்வளவு
என்று எனக்குத் தெரியாது" என்றொரு வரி! வரியா அது? நம்
அனைவரின் வாழ்க்கை இல்லையா? சுள்ளென்று முதுகில் ஏதோ
சுட்டது போல இருந்தது அன்று.சுடுதலுக்கான காரணம் பாதி புரிந்தது
போல இருக்கிறது இன்று. ஒரு வேளை, புரிந்ததா என்று தெளிவதற்கு
முதுமை தேவைப்படுமோ?

அந்த இரவில் என் மீது படியத் துவங்கி, பல்கிப் பெருகி நீண்டு,
எறும்பின் வரிசை போல் என் மீது ஊர்ந்து, பல இரவுகளில்
லா.ச.ராவின் எழுத்துக்கள் எங்கள் வீட்டு மொட்டை மாடியில்
இறங்கியிருக்கிறது, என்னுடன் உறங்கியிருக்கிறது.

அதே மொட்டை மாடியில்தான் முதல் முறையாக "தாஷாயணி"
படித்தேன். முதல் முறை என்பது "பல முறை" என்றானதும்
அங்கேதான். இந்தக் கதையில் ஒரு அற்புதமான பத்தி உள்ளது.

படித்து யோசித்து, யோசித்த பின் மீண்டும் படித்து, வருடக்கணக்கில் இப்படியே படித்துப் படித்துப் பாடமாகி மனதில் படிமமாய் இறங்கி இறுகிப் போன ஒரு பத்தி:

“சில விஷயங்கள் சில சமயம் நேர்ந்து விடுகின்றன. அவை நேரும் முறையிலேயே அவைகளுக்கு முன்னும் பின்னும் இல்லை. அவை நேர்ந்ததுதான் உண்டு. அவை நேர்ந்தவிதமல்லாது வேறு எவ்விதமாயும் அவை நேரவும் முடியாது. நேர்வது அல்லாமலும் முடியாது. நேர்ந்த சமயத்தில் நேர்ந்தபடி அவை நேர்வது அல்லாமலும் முடியாது. நேர்ந்தமையால், அதனாலே நேர வேண்டியவையாவும் ஆகி விடுகின்றன. அப்படி நேர வேண்டியவையாய் ஆனதால் அவை நேர்ந்ததால் அவைகளில் ஒரு நேர்மையும் உண்டு. அந்த நேர்மை தவிர அவை நேர்ந்ததற்கு வேறு ஆதாரம் இல்லை. வேண்டவும் வேண்டாம். அவைகளின் ஸ்வரங்களே அவ்வளவு தான்.”

படிப்போம்...இதை மீண்டும் படித்துப் பார்ப்போம்...காலத்தை பாகு திரளக் காய்ச்சி, அதன் நவரசம் சொட்டச் சொட்ட மூளைக்கும் மனதுக்கும் அபிஷேகம் செய்வது போன்ற சிலிர்ப்பு பரவுகிறது இல்லையா?

சில வருடங்களுக்கு முன், அம்மா என்ற சொல்லின் அனுபவ உருவை சாம்பலாய் அள்ளி சமுத்திரத்தில் கரைத்து வீடு திரும்பிய இரவில், கொட்டித் தீர்த்த பெருமழையில் குளித்திருந்த அதே மொட்டை மாடியில் விண் பார்த்து படுத்து விழிமூடிக் கிடந்திருந்தேன் நான். காலி செய்யப்பட்ட வீட்டை கழுவி விட்டது போல வெறிசீடோடித் தெரிந்தது காலம். நினைவுத் தோட்டத்தில் அம்மாவின் வாசனைகளை நுகர்ந்தபடி அலைந்து கொண்டிருந்தது மனது. ஏதோ ஒரு வாசனையின் நொடியில் மெதுவாக என்னருகில் வந்து மேலேறி அமர்ந்தது மேற்சொன்ன “தாஷாயணி” வரிகள். வலிமையான வரிகள் வாசிக்கப்படும் போது அவை புத்தகத்தை விட்டிறங்கி அந்த

இடத்தில் குடிபுகுந்து வசிக்கத் துவங்கி விடுமோ? அவ்வாறு வசித்த வரிகள் தான் வருடங்கள் கழித்து அன்றிரவு என்னருகில் வந்தமர்ந்தனவோ?

முந்தைய தினம் மூட்டிய தீயின் கங்குகளின் மீதம் என் நெஞ்சில் தனலாய் தகிக்க, ஒரு மலரின் இதழைக் கொண்டு கங்கினை குளிர்விப்பது போல ஒரு அர்த்தத்தை அவிழ்த்துப் போனது அந்த வரிகள். இறப்பு என்பதே பிறப்பின் நேர்தலா? இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட இருப்பு என்பதே அந்த நேர்தலுக்கான நேர்மையா? அப்படியென்றால், பிறப்பு —- இருப்பு இறப்பு ஆகிவைகளுக்கு அவை நேர்ந்தமை அன்றி வேறு ஆதாரம் இல்லையோ அல்லது தேவையில்லையோ? அவற்றின் ஸ்வரங்களே அவ்வளவுதானோ?

புதுப்புது வயதுகள்... புதுப்புதுப் பொழுதுகள்... விதவிதமான இதழ்கள்... விதவிதமான குளிர்விப்புகள்... நேர்தல்களின் நேர்மைகள் குறித்த ஆதாரங்களை நம்மை தேட வைத்து விட்டு ஸ்வரங்களை மட்டும் தன் போக்கில் மீட்டிக் கொண்டிருக்கிறது காலம்...

லா.ச.ரா நமக்கு சுவைக்கக் கொடுத்தவை கதைகள் அல்ல. "உணர்வு" என்ற ஒற்றைச் சொல்லின் பொருளை அணுஅணுவாய் பிளந்து கொண்டே போய், அது பிளக்கும் கனங்களின் ஆன்ம ஒலியை காலத்தில் வடிகட்டி, சொற்களுக்குள் திணித்துக் கொண்டே போய், அதிலேயே வார்க்கப்படும் வரிகளுக்கு வடிவம் செதுக்கி... காகிதக் கூழில் எடுத்த நம் ஞாபகப் பிரதிகள்!

இவரின் வார்த்தை அடுக்குகள் நம் மனதின் இடுக்குகள் வழியே நுழைந்த பின், அது உதிரம் போல நம்முள் ஊறிக் கொண்டே இருக்கும். ஏதேனும் ஒரு நிகழ்விலோ அல்லது கடந்து போன நிகழ்வு பற்றிய நினைவிலோ சட்டென்று பீறிடும். அந்த நொடியில், அந்த வரிக்கான பொருள், அவருடையதல்லதாகி நம்முடையதாக மாறி நம் சிந்தனையின் மேலேறி அர்த்தம் காட்டும். நாட்கள், வாரங்கள்,

மாதங்கள், வருடங்கள் கடந்து அவரின் கதைகளை மீண்டும் மீண்டும் படிக்கையில் நம் மனதின் கண்ணாடி முன் நாம் நிற்பது போல அந்த சொற்கள், அந்தப் பொழுதிற்கான நம் இருப்பின் வடிவத்தை பிம்பம் போலக் காட்டுவது நமக்குப் புரிகையில்...

இப்பொழுதும் மதுரைக்கு செல்லும் பொழுதெல்லாம் லா.ச.ராவின் புத்தகம் ஒன்றை மறக்காமல் எடுத்துப் போகிறேன். மொட்டை மாடியில் மற்றுமொரு இரவு. சிறுவயது முதல் நானும் பொழுதும் திறந்து பழகிய மொட்டை மாடியின் பழைய கதவுதான்... ஆனால் திறந்த பின் கண் முன் விரியும் மொட்டை மாடி என்றைக்குமே பழையதாக இருந்ததில்லை. வருடங்களின் நினைப்பை நம் மூச்சுடன் உள்ளிழுக்கச் செய்யும் வசிகரம் மொட்டை மாடிக்கு உண்டு.

முன்னரே தீர்மானித்து வடிவமைக்கப்பட்ட நொடிகளை, அந்த நொடிக்கான செயலை, நாமே அறியாது, நமது விருப்பம் அல்லது விருப்பமின்மை போல நம்மை நினைக்க வைத்து, அந்த நினைப்பினால் நம்மை அதை செய்ய அல்லது செய்யாமல் வைப்பது தானே காலத்தின் சூட்சமம்? இந்த சூட்சமத்தில் இயங்க வைக்கப்படும் நானும், எனது விருப்பம் என்று நினைக்கும் ஒரு லா.ச.ராவின் கதையை அதற்கென அமைக்கப்பட்டிருக்கும் நொடியில் படிக்கத் துவங்குகிறேன்... என் காலத்தின் விள்ளலில் இருந்து ஒரு துகளை எடுத்து, புது அர்த்தத்துடன் என் மீது எறியக் காத்திருக்கிறது இரவு.

இந்து தமிழ் திசை

லா.ச.ரா என்னும் மந்திரவாதி

<https://www.hindutamil.in/news/opinion/columns/19912-.html>

தமிழ் இலக்கியத்தில் முன்னும் பின்னும் உதாரணமற்ற அபூர்வ

ராகம் லா.ச.ரா.

லா.ச.ராமாமிர்தம்: பிறந்த நாள்-அக். 29, 1916

நினைவு நாள் - அக். 29, 2007

யார் இந்த லா.ச.ராமாமிர்தம்? நவீன தமிழ் எழுத்தின் தீவிரமான பகுதி பெரும்பாலும் வெகுமக்களின் ரசனை எல்லைக்கு வெளியில்தான் இருந்துவருகிறது. இதில் பல அம்சங்கள் புரிவதில்லை என்பது பெருவாரியான மக்களின் புகார். அத்தகைய புரியாத எழுத்தின் முதன்மையான உதாரணங்களில் ஒருவராக லால்குடி சப்தரிஷி ராமாமிர்தம் அடையாளம் காணப்படுகிறார்.

சொற்கள் புரியவில்லை என்றால் அகராதியைப் பார்த்துத் தெரிந்துகொண்டுவிடலாம். வாக்கியங்களே புரியவில்லை என்றால்? 'கண்ணின் இமையுள், விழிப்பின் முதல் உணர்வாய்க் கவிந்த இருள் முழுவே உனக்கு அஞ்சலி' என்று ஒரு கதை (த்வனி) தொடங்கினால் எப்படி இருக்கும்? 'கண்ணாடியில் பிம்பம் விழும் த்வனிகூட எனக்குக் கேட்கிறது' என்று சொன்னால் அதை எப்படிப் புரிந்துகொள்வது? ஆனால், இதுபோன்ற வாக்கியங்களில் இருக்கும் வசீகரமே லா.ச.ரா-வைப் புரியாமலும் பலரைப் படிக்க வைக்கக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது. அச்சத்தை மீறிப் பார்ப்பின் அழகு நம்மைக் கவர்வதுபோல.

மயக்கும் மாயம்

இரண்டாயிரம் பக்கங்களுக்கு மேல் விரியும் லா.ச.ரா-வின் எழுத்தில் சரி பாதிக்கு மேல் அடிப் படைத் தமிழ் அறிவுகொண்ட எவரும் படித்துப் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதுதான். மீதிப் பகுதியில் பெரும் பாலானவை புரியாத நிலையிலும் வசீகரிக்கக் கூடியவை; ரசித்துப் படிக்கக்கூடியவை. 'இது இருளின் நரம்பு, எண்ணத்தின் மணிக்கயிறு, வானத்தின் நீளத்தினின்று உரித்த பொற்சரடு' என்பன போன்ற மயக்கும் படிமங்கள் புரியாதவை என்று சொல்வதை விடவும்

ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு பொருள் தரக்கூடியவை என்று சொல்வதே பொருத்தம்.

புரியாத நிலையிலும் மந்திரம்போல மனதில் ஒட்டிக் கொள்ளும் மாயமே லா.ச.ரா-வின் சிறப்பு. புரிவதும் புரியாததும் தற்காலிக நிலைகள். ஒரு விஷயத்தை இன்று புரிந்துகொள்ளும் விதம் நாளை மாறலாம். ஆனால், லா.ச.ரா-வின் மந்திரச் சொற்கள் தரும் மயக்கம் நீடித்து நிற்கும்.

மலை உச்சியில் பிறக்கும் நதி பல வடிவங்களையும் பெயர்களையும் எடுத்தபடி கடலை நோக்கிப் பாயும். அதன் மொத்த விகாசத்தையும் குறிப்பிட்ட வகைக்குள் அடக்க முடியாது. லா.ச.ரா-வின் எழுத்தும் அத்தகையதுதான். நனவோடை உத்தி என்று சிலர் சொல்வார்கள். ஆனால், புற உலகில் வேர் கொண்டு சம்பவங்களால் நகர்ந்து செல்லும் வலுவான யதார்த்தக் கதைகளையும் அவர் எழுதியுள்ளார். புலனுணர்வுக்கு அப்பாற்பட்ட அனுபவங்களைக் கதையாக்குபவர் என்று சொல்லலாம் என்று பார்த்தால், வலுவான தர்க்கம் பல படைப்புகளில் அடிச்சரடாக ஓடிக்கொண்டிருப்பதையும் உணர முடிகிறது. கூட்டுக் குடும்பத்தின் ஆராதகர் என்று சொல்லச் சிலர் முனைந்தால், குடும்பத்திலிருந்து முரண்படும் தனிநபர் உணர்வை முன்னிறுத்தும் கதைகள் நம்மைப் பார்த்துச் சிரிக்கும். சவுந்தர்ய உபாசகர் என்று சொல்லலாம். ஆனால், வேதனைகளின் கதையையும் இவர் எழுதிவைத்திருக்கிறார். அன்பின் உன்னதமும் பேசுவார். சுயநலத்தின் தவிர்க்கவியலாத தன்மையையும் காட்டுவார். பெண்களை சக்தியின் வடிவமாகப் பார்ப்பவர், அவர்களது சுயநலத்தையும் வன்மத்தையும் கண்டு பாராமுகமாக இருப்பதில்லை.

அழகின் கோலங்கள்

லா.ச.ரா-வுக்குக் கதை என்பது அவரது தேடலின் கருவிதான். தேடல் என்பது அன்றாட வாழ்வில் மறைந்திருக்கும் தெய்விகத்

தருணங்களின் மகிமையைக் கண்டுணர்தல். கதையம்சம் என்பதைவிடவும் கதையின் வாழ்வம்சத்துக்கும் அதனுள் ஒளிரும் சத்தியத்தின் தரிசனத்துக்கும் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பவர் லா.ச.ரா. மனித உணர்வுகள் அவருக்கு மிகமிக முக்கியம். மதிப்பீடுகளின் தராசில் வைத்து உணர்வுகளை அளப்பவர் அல்ல அவர். லா.ச.ரா-வின் பாத்திரங்கள், கருவறை, சுடுகாடு, பூஜையறை, படுக்கையறை, தோட்டம், சந்தை என எல்லா இடங்களிலும் உண்மையின் தரிசனத்தைக் கண்டு நெக்குருகுகிறார்கள். புலன்களைத் தாண்டிய அனுபவங் களையும் அந்த அனுபவங்கள் வெளிப்படும் தருணங் களையும் கண்டு நமக்கும் காட்டுகிறார் லா.ச.ரா.

பச்சைக்கனவு, கஸ்தூரி, சுமங்கல்யன், பாற்கடல் போன்ற கச்சிதமான யதார்த்தக் கதைகளைப் படைக்கும் திறன் கொண்ட இவர், படைப்பின் கட்டற்ற போக்குக்கு வழி விட்டுக் கதையின் கட்டமைப்பைத் தியாகம் செய்யவும் தயங்குவதில்லை. ஒவ்வொரு படைப்பும் எதைக் கோருகிறதோ அதைத் தருவதே ஒரு படைப்பாளியின் வேலை என்று நம்புபவர் லா.ச.ரா. அதனால்தான் அவரது பல கதைகளின் குவிமையம் சிதறுகிறது. சிறுகதைகளின் ஆதார பலமான குவிமையம் சிதறும்போது அதைப் பின் தொடர்ந்து செல்வது வாசகருக்குச் சிரமமாக இருக்கும். ஆனால், கிளை பிரியும் பாதைகளில் வெளிப்படும் தரிசனங்கள் படைப்பின் ஒவ்வொரு வரியையும் மதிப்பு வாய்ந்ததாக ஆக்குவதையும் உணரலாம். ஒளிக் குவியத்தின் அழகைப் பல படைப்புகளில் தரும் இவர், ஒளிச் சிதறலின் எண்ணற்ற அழகுக் கோலங்களையும் காட்சிப்படுத்துகிறார். இத்தகைய எழுத்தைப் படிக்கும்போது கதையம்சத்தின் எல்லை களைத் தாண்டி வாசக மனம் பயணிக்கிறது. அந்தப் பயணம் படைப்பாளியின் பயணத்துக்கு இணை யான பயணமாகி, படைப்பின் தரிசனத்தை விரிவு படுத்துகிறது.

‘உன் எழுத்துத் திறமையின் முழு சக்திப் பிரயோகத்துடன் ஒரு காகிதத்தில் நெருப்பு என்று எழுதினால், அங்கு பொசுங்குகிற நெடி வர வேண்டும்’ என்று ஒருமுறை எழுதிய லா.ச.ரா. ஒவ்வொரு

சொல்லுக்கும் முக்கியத்துவம் அளிப்பதை உணர முடியும். 'வாசனாதி திரவியங்களின் மணத்தைத் தமிழாக்கிக் கொண்டுவந்தவர் லா.ச.ரா.' என்று சுந்தர ராமசாமி எழுதியிருப்பது இவரது சொல்லழகு தரும் மயக்கத்தைக் கச்சிதமாக உணர்த்துகிறது.

லா.ச.ரா-வின் அபூர்வ ராகம்

சொல்லழகும் மெய்ப்பொருள் தேடலும் தரும் தரிசனங்களின் படைப்பனுபவம் என்று லா.ச.ரா-வின் கதைகளை ஒருவாறாக வரையறுக்கலாம். பாற்கடல், கஸ்தூரி போன்ற யதார்த்த வாழ்க்கைச் சித்திரங்கள்; புரிந்துகொள்ள முடியாத ஆளுமை விசேஷங்களை மையப்படுத்தும் அபூர்வ ராகம், தாட்சாயணி போன்ற சொல்லோவியங்கள்; யோகம், புற்று போன்ற கால, இட எல்லைகளை மீறி வெளிப்படும் தரிசனங்கள் எனப் பல தளங்களில் இயங்குபவை லா.ச.ரா-வின் கதைகள். உறவுகளின் மேன்மையையும், அவற்றின் சிக்கல்களையும், இணைந்து வாழும் விழைவையும், பிரிந்து செல்லும் வேட்கையையும், தனிமையின் சுமையையும் அதன் மகத்துவத்தையும் பேசுபவை இவரது கதைகள்.

கதைகளைச் சொல்வதைவிடவும், கதைகளை முன்வைத்து வாழ்க்கையின் மாயத் தருணங்களைக் கண்டுணர்ந்து வியப்பதும் வியக்கவைப்பதும் தான் ராமாமிர்தத்தின் எழுத்து. அந்தத் தருணங்களில் தோய்ந்து மாறுபட்ட அனுபவத்தைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்துவது ராமாமிர்தத்தின் எழுத்து. படைப்புகளில் அனுபவிக்கக் கிடைக்கும் மாயத் தருணங்களுக்காகவும் அவை முன்வைக்கப்படும் கவித்துவச் சொல்லழகின் வசீகரத்துக்காகவுமே இவரது கதைகள் என்றென்றும் படிக்கப்படும். சம கால யதார்த்த வாழ்வில் வேருன்றிய கதைகள் பல சமயம் கால வெள்ளத்தில் நிற்காமல் போய்விடலாம். ஆனால், காலம், இடம் ஆகியவற்றைத் தாண்டிய தருணங் களைப் படைப்பாக்கும் எழுத்து காலம் தாண்டியும் வாழும். லா.ச.ரா-வின் எழுத்து காலம், இடம் ஆகிய வற்றை மட்டுமல்லாமல், புலன்களை மீறிய அனுபவங் களையும்

சாத்தியப்படுத்துபவை. அதனாலேயே அவர் தரும் மந்திரத் தருணங்கள் நித்தியத்தன்மை பெற்றிருக்கின்றன.

அபூர்வ ராகம் கதையை இப்படித் தொடங்குகிறார்: 'வீணையின் ஸ்வரக் கட்டுகளை விருதாவாய் நெருடிக் கொண்டிருக்கையில், திடீரென்று ஒரு வேளையின் பொருத்தத்தால் ஸ்வரஜாதிகள் புதுவிதமாய்க் கூடி ஒரு அபூர்வ ராகம் ஜனிப்பதுபோல் அவள் என் வாழ்க்கையில் முன்னும் பின்னும்ல்லாது முளைத்தாள்.' லா.ச.ரா-வும் இந்தப் பெண்ணைப் போலத்தான். இலக்கிய உலகில் முன்னும் பின்னும் யாருமற்ற அபூர்வ ராகம்.

- அரவிந்தன், தொடர்புக்கு: aravindan.di@thehindutamil.co.in

(😊)(😊) லா ச இரா (😊)(😊)